

med kommunalreformen er rejst spørgsmål om grundloven i forhold til L 67 med hensyn til tjenestemændenes rettigheder. Vi forventer også, at det spørgsmål bliver afklaret i Folketinget, således at der ikke kan rejses tvivl om kommunalreformens forhold til grundloven og det endelige grundlag for det foreliggende forslag.

Kim Christiansen (DF):

Det her vedrører, som det allerede er sagt, forskellige love på Finansministeriets område, og det er jo en del af den lovmæssige gennemførelse af kommunalreformen og af rent teknisk karakter. Der er tale om konsekvensændringer som følge af kommunalreformen uden økonomiske og administrative konsekvenser. Som den socialdemokratiske ordfører var inde på, er det væsentligste i forslaget fastsættelse af regler for administration af tjenestemandspensioner, som overgår fra amt til region, mens selve pensionsberegningen som hidtil varetages af Finansministeriet.

Dansk Folkeparti siger naturligvis ja til forslaget.

Morten Helveg Petersen (RV):

Som anført af tidligere ordførere er der tale om et forslag af teknisk art, og det vil vi da selvfølgelig være åbne over for fra Det Radikale Venstres side. Men igen, vores endelige stillingtagen vil også bero på udvalgsbehandlingen og på det samlede billede i forbindelse med forhandlingerne om strukturreformen, men vi er selvfølgelig åbne over for tekniske ændringer af den her art.

Frank Aaen (EL):

Jeg skal bare gentage det, andre ordførere har sagt, at det er ren teknik, så vidt vi kan se, og vi stemmer ud fra, hvordan vi vil stemme i forbindelse med den samlede kommunalreform.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil bare sige, at det jo er rart at konstatere, at vi har teknisk enighed i Folketingssalen omkring kommunalreformen med de konsekvensrettelser, der her er tale om.

Så vil jeg lige sige til hr. Thomas Adelskov, at det indgår kraftigt i regeringens overvejelse, at vi også her overholder grundloven.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Det Politisk-Økonomiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 15.25

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 22: Forslag til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats. Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen). (Fremsat 24/2 2005).

Sammen med denne sag foretoges:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 23: Forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats med flere love. (Konsekvensrettelser som følge af kommunalreformen). Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen). (Fremsat 24/2 2005).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg skal gøre opmærksom på, at der er bedt om 10 minutters taletid. Jeg giver ordet til hr. Jens Vibjerg.

Forhandling

Jens Vibjerg (V):

Med disse lovforslag, vi behandler her, nemlig L 22 og L 23, forbedres strukturerne og indsatsen på arbejdsmarkedet. En mere smidig og gennemskuelig tilgang til arbejdsmarkedet vil gøre det lettere for den enkelte borger og virksomhederne at gøre brug af beskæftigelsesindsatsen. En bedre struktur vil derfor også bidrage til flere job.

Vi får med det her én indgang for alle. Arbejdsformidlingen og kommunerne flytter sammen i nye fælles jobcentre og indgår i et forpligtende samarbejde om beskæftigelsesindsatsen. Vi får herved en fælles kultur gennem det, at vi

flytter dem sammen, og vi undgår klientgørelse. De lokale jobcentre udgør én fælles indgang for alle borgere og virksomheder, der har brug for hjælp og service på beskæftigelsesområdet. Med andre ord får vi sat fokus på at få ledige i job, at skaffe virksomhederne medarbejdere.

Vi skal netop først og fremmest sætte fokus på de lediges behov, fokus på de lediges ressourcer. Stærke ledige skal i job, svage ledige skal have hjælp og støtte, hvor socialindsatsen går hånd i hånd med beskæftigelsesindsatsen.

I tilknytning til de lokale beskæftigelsescentre etableres lokale beskæftigelsesråd. De får bl.a. til opgave at rådgive og at overvåge resultater og effekten af indsatsen. De inddrages i udarbejdelsen af beskæftigelsesplanen, og de kan, hvis indsatsen lokalt svigter, indstille til regionen, at den tager beskæftigelsesrettede initiativer.

Der oprettes som sagt de her beskæftigelsescentre. Vi får det, vi kalder A-, B- og C-jobcentre.

A-centrene skal varetage statens generelle serviceopgaver, herunder opgaver for borgere i kommunen de første 6 måneder, hvor der modtages dagpenge. Kommunen varetager indsatsen for sine kontanthjælpsmodtagere, men i skøn samdrægtighed med staten.

I B-centrene varetager staten de generelle serviceopgaver, men varetager også særlige opgaver over for borgere i kommunen, der i en længere periode har modtaget dagpenge eller er henvist fra et A-center for at få en særlig indsats.

I C-centrene delegerer ministeren varetagelsen af den statslige beskæftigelsesindsats til kommunalbestyrelsen. Der vil blive etableret omkring ti af disse udvalgt blandt B-centrene. Kvaliteten af udbuddet i C-centrene vil blive sikret gennem både økonomiske og styringsmæssige incitamenter.

Disse C-centre bliver en spændende fornyelse. Her får vi et reelt enstrengt system, hvor kommunen får hele det daglige ansvar, også myndighedsansvaret. Jeg synes, det bliver rigtig spændende.

Så har jeg set i aviser i dag, at man skriver, at de forsikrede ledige fremover bliver kassebold mellem A-, B- og C-jobcentrene. Hvis det er tilfældet, så ved jeg ikke, hvad man bliver i dag. I dag skal alle forsikrede ledige, der bliver syge, til kommunen fra AF. Det vil sige, at i princippet skal alle de 480.000 forsikrede ledige, der roterer årligt, til kommunen, hvis de bliver syge.

Kl. 15.30

Fremover er det kun dem, der bliver syge efter de 6 måneder – rundt regnet svarende til an-

tallet af syge ud af 30.000 – der skal flyttes over, og det er jo altså ikke ret mange. Husk på, at ca. 1,2 millioner mennesker kommer i jobcentrene, så mere end 90 pct. af de potentielle kunder undgår flytning i fremtiden. Og det er jo ikke, fordi man får en omgang influenza, at man skal tilbage til sit A-center, så det må vist være en historie, der er opfundet til lejligheden.

Beskæftigelsesministeren etablerer fire beskæftigelsesregioner, og deres primære opgaver bliver at overvåge og analysere det regionale arbejdsmarked og medvirke til at sikre resultater lokalt, og de får værktøjerne til det; altså nye regionale beskæftigelsesregioner, der får indflydelse på hele arbejdsmarkedet.

Endelig nedsættes Beskæftigelsesrådet til at rådgive både beskæftigelsesministeren og ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

For at sikre borgernes retssikkerhed etableres beskæftigelsesankenævn i hver region, og direktøren i statsforvaltningen er formand for nævnet. Det betyder, at man fremover også behandles ens i ankesystemet, uanset om man kommer fra det statslige AF-system, eller man kommer fra det kommunale system.

Med den nye struktur kommer indsatsen tættere på borgerne, da de altid vil have en lokalt forankret indgang til beskæftigelsesindsatsen, og det samme vil de lokale virksomheder. Det skaber sammenhæng mellem dem, der har brug for et job, og dem, der mangler arbejdskraft.

Der sættes fokus på job i hele indsatsen. Målet er den hurtigste vej i arbejde. Beskæftigelsen går hånd i hånd med den sociale indsats, hvis det er nødvendigt.

Jobcentrene varetager tovholderfunktionen, herunder visitationsansvaret, i forhold til beskæftigelsesindsatsen for den enkelte borger, uanset om der er tale om beskæftigelsesrettede eller sociale tilbud.

Alle virksomheder og borgere kan frit vælge, hvilket jobcenter de henvender sig til. Der er skabt et sammenhængende landsdækkende job- og rekrutteringssystem, hvor virksomheder let kan få overblik over ledige med efterspurgte kvalifikationer.

Vi må sige, at den hidtidige evaluering af de tolv samarbejdsforsøg, der er i gang, viser udpræget positive resultater.

Den hidtidige beskæftigelsesindsats er mere historisk begrundet, end den er sagligt begrundet. Med den nye struktur i beskæftigelsesindsatsen får vi et enkelt, overskueligt og fokuseret

system til fordel for alle parter, et system, der samtidig bevarer vores fleksible arbejdsmarked, som er en vigtig faktor for et fortsat velfungerende system. Vi får altså et system, der bygger på det bedste fra de to verdener.

Derfor kan Venstre støtte lovforslagene.

Jan Petersen (S):

Der kan siges meget om disse to lovforslag, ja, mere end man kan nå på 10 minutter.

Det er vanskeligt at gennemskue, hvad lovforslagene betyder, og anvendes høringssvarene som opklarende bidrag for at forstå forslagene, så er opgaven endnu mere kompliceret, for stort set ingen er tilfreds med lovforslagene, og konsekvenserne for den danske arbejdsmarkedspolitik i fremtiden kan blive ganske dramatiske.

Derfor vil jeg allerede i indledningen opfordre ministeren og regeringen til at give tid og reelt åbne for nye forhandlinger om lovforslagene med oppositionen. Der er ingen selvstændig grund til, at netop arbejdsmarkedspolitikken med dens tradition for brede politiske løsninger skal hastes igennem som et direkte led i kommunalreformen.

Vi har i aftalen »Flere i arbejde« igangsat forsøg med fælles jobcentre mellem AF og kommunerne. Det er vist sjældent, at man konkluderer på baggrund af forsøg, før disse er færdige, men det gør man i dette tilfælde.

Jeg tror, at disse forsøg godt kan danne grundlag for et fremtidigt og landsdækkende net af jobcentre, hvor den statslige og kommunale arbejdsmarkedsindsats lokalt er samlet. Men hvorfor må forsøgene ikke køre færdigt, hvorefter den positive holdning, vi faktisk har til disse forsøg, og hvad de kan ende med, kunne udsættes for virkeligheden, inden vi konkluderer?

Vel, Socialdemokraterne gik trods denne logiske brist i regeringens oplæg ind i forhandlingerne om kommunalreformens arbejdsmarkedspolitik, fordi vi overordnet mener, at landets alt for mange arbejdsløse på kontanthjælp, dagpenge, ledighedsydelse og revalidering og de syge, der er på sygedagpenge, har krav på en enkel, nær og effektiv service, der giver adgang til, at de kan gøre noget ved deres uddannelsesmuligheder, og at de kan få et arbejde. Og at det kan ske ved, at man går ind ad én dør, ja, det er sådan set bare et godt forslag.

Vi gik også ind i forhandlingerne, fordi landets arbejdsmarkedspolitik skal sikres som et afgørende nationalt ansvarsområde, som kan bidrage til fremgang i beskæftigelsen og dermed også til en robust samfundsøkonomi.

Derfor afviste vi og afviser fortsat en kommunalisering af den samlede arbejdsmarkedspolitik, og vi deler til fulde de mange saglige betragtninger, som vælter frem i høringssvarene, for regeringens lovforslag lever ikke op til de målsætninger, som vi satte os.

Det bliver ikke lettere for de arbejdsløse at få adgang til de instrumenter, der kan bringe dem i arbejde og uddannelse. I dag er der to indgange, det bliver der også i fremtiden – mindst. Dagpengemodtageren skal nemlig i nogle kommuner henvende sig i det såkaldte A-center for derefter senere at henvende sig i et såkaldt B-center, hvis dette B-center ikke af ministeren er omdannet til et C-center, der adskiller sig fra A-centeret ved, at her har kommunen overtaget de funktioner, som B-centeret egentlig skulle løse. Enkelt, enstrengt og med én dør, ikke?

Jeg ønsker ministeren god rejse rundt i landet, når han skal forklare det enkle i den konstruktion.

Hvorfor ikke i stedet leve op til den målsætning, som jeg troede vi kunne blive enige om, eller som vi var enige om, og lave et passende antal jobcentre, der kan det hele, der passer til de arbejdskraftområder, vi har i Danmark, og som placeres, så der sikres en vis geografisk nærhed til borgerne og især i de tyndt befolkede områder? Hvorfor ikke skære igennem og skabe jobcentre, hvor AF og kommunerne samarbejder om opgaven, og hvor der reelt er én dør? Det vil vi gerne i forhandlinger med regeringen om.

Vi mener, disse A-centre bør fjernes, og at de nye, større kommuner – og nogle vil være mindre end andre – må gå sammen med AF og danne et jobcenter, der svarer til det, regeringen kalder et B-center, og at vi så giver os lidt tid, så erfaringerne for forsøgene kan indsamles og evalueres. Så tror jeg, vi kan skabe et godt grundlag for den fremtidige arbejdsmarkedsservice.

Det er ikke ukendt for regeringen, at Socialdemokraterne er modstandere af det såkaldte C-center, hvor kommunen kan overtage det samlede ansvar for arbejdsmarkedspolitikken. Vi mener ikke, at kommunerne skal have ansvaret alene, og derfor vil vi foreslå, at ministerbemyndigelsen til at godkende disse C-centre fjernes. C-centrene er markedsført som forsøg, men vi har ikke glemt, at de var slutmålet i regerin-

gens oprindelige udspil. Og derfor kan vi ikke udelukke, at regeringspartierne reelt vil bruge disse såkaldte forsøg til at forberede det endelige opgør med et aktivt statsligt engagement og ansvar for arbejdsmarkedspolitikken.

Hvad er så i øvrigt vilkårene for disse forsøg? Er ideen, at landets største kommuner bliver C-centre, hvorefter store dele af arbejdsmarkedspolitikken reelt er kommunaliseret gennem en ministerbemyndigelse?

Forsøgene må som minimum afgrænses f.eks. gennem et loft over antallet af arbejdsløse, der udsættes for dette forsøg, og der må og skal være en geografisk, politisk og størrelsesmæssig variation. Det håber jeg at ministeren vil interessere sig for, og så kan vi jo om et par år slås om erfaringerne med et forsøg frem for en skjult politisk manøvre legaliseret gennem en ministerbemyndigelse uden begrænsninger.

Her er vi jo så ved det andet afgørende problem i lovforslaget, for står vi virkelig med et lovforslag, der skaber et arbejdsmarkedssystem for fremtiden, og som magter de arbejdsmarkedspolitiske udfordringer? Høringssvarene giver ikke regeringen håb, og Socialdemokraterne kan ikke kompensere for regeringens ensomhed.

Lovforslaget respekterer ganske enkelt ikke det vilkår, at arbejdsmarkedet er ligeglad med kommunegrænser, uanset at de kommuner, vi får i fremtiden, er større. Lovforslaget mangler ganske enkelt grundlæggende forudsætninger for, at vi fremover kan anvende arbejdsmarkedspolitikken som et meget centralt instrument i en økonomisk politik, hvor formålet er høj og stigende beskæftigelse og en sund samfundsøkonomi.

Jeg skal ikke undlade at nævne, at det netop var en effektiv national arbejdsmarkedspolitik, der så flot bidrog til, at vi i 1990'ernes Danmark fik en sund samfundsøkonomi, fik skabt over 200.000 ordinære job, fik reduceret antallet af støttede job betragteligt fra 1993 til 2001 og fik øget uddannelsesindsatsen blandt arbejdsløse i et sådant omfang, at vi ikke fik flaskehalse, at vi kunne fastholde lav inflation og skabe den sunde samfundsøkonomi, som ikke engang den nuværende regering helt har formået at ødelægge.

Men det skal åbenbart ændres nu, og det kan blive dyrt: Svækkede strukturalitiske redskaber og en svagere sammenhæng mellem det, der sker i de enkelte jobcentre – det, de konkret gør – det regionale led og den nationale strategi. For i stedet for stærke og aktive arbejdsmarkedssregioner, som dimensionerer og prioriterer indsats-

sen, foreslår regeringen regioner, hvis arbejdsopgaver nærmest er en hybrid mellem en politimester og en brandchef på arbejdsmarkedet.

Kl. 15.40

De nye regioner skal først og fremmest føre tilsyn med de knap hundrede kommunalt afgrænsede A-, B- eller C-centre. Det er deres rolle som politimester, for de skal føre tilsyn, og rejses der problemer i forhold til de enkelte jobcentre, skal de sende beskeden over til ministeren, der så er dommer i sagen. Dernæst udstyres regionen med en brandchef, der skal slukke brande på et lokalt eller regionalt arbejdsmarked, når flaskehalsene truer eller større virksomheder gennemfører massefyringer eller lukninger. Det er ganske enkelt for uambitiøs en rolle at tildele de nye regionale arbejdsmarkedsråd.

Jeg ved godt, at der så også i lovforslaget er sat midler af til, at man skal kunne gennemføre indsatser mod flaskehalsene, men lovforslaget fortæller jo intet om, hvor ambitiøst man vil gå til værks her. Så vi vil i udgangspunktet sige, at det er uambitiøst, og at det er for uambitiøs en rolle at tildele de nye regionale arbejdsmarkedsråd.

Flaskehalse bekæmpes effektivt ved, at de ikke opstår, fordi arbejdsmarkedspolitikken i tide sikrer arbejdsløse og beskæftigede de bedste kvalifikationer til jobskift. Når virksomheder gennemfører massefyringer eller helt lukker, så er det bedste våben et velfungerende arbejdsmarked, der efterspørger arbejdskraft. Med det, regeringen foreslår, svækkes den strategi, og det var vel at mærke den strategi, der gav succes i 1990'erne.

Derfor er det andet og meget store problem i lovforslaget, at regionerne mister deres mulighed for at sikre en effektiv, forebyggende og fleksibel arbejdsmarkedspolitik på tværs af kommunegrænserne og med udgangspunkt i et regionalt arbejdsmarked.

Hvis lovforslaget vedtages uden ændringer på dette punkt, risikerer det danske arbejdsmarked reelt ikke at kunne levere den beskæftigelsesfremgang og den fleksibilitet, som er så afgørende for, at vi kan fastholde en aktiv arbejdsmarkedspolitik som en central del af den økonomiske politik.

Denne kritik deles af faglige organisationer, den deles af arbejdsgivere, den deles af en lang række andre, og jeg forstår simpelt hen ikke, at ministeren vil lovgive på trods af så mange kvalificerede råd om at lade være.

Derfor vil Socialdemokraterne foreslå, at de nye regionale arbejdsmarkedsråd sikres indflydelse på den regionale prioritering og dimensionering af indsatsen, for uden det risikerer vi faktisk hurtigere at få flaskehalse, og vi risikerer at få et arbejdsmarked, der begynder at ligne det, vi husker fra 1980'erne, hvor flaskehalsene var et meget afgørende problem.

Lovforslaget rejser en lang række andre problemer, som jeg ikke kan nå at omtale. Dem vil vi rejse under udvalgsarbejdet. Det gælder bl.a. sikkerheden for, at vi kan finde en løsning på den situation, Bornholm er i, som er en del af en meget stor sjællandsk region, men alligevel med Bornholm som et lille, lukket arbejdsmarked på mange områder.

Det gælder også diskussionen om, hvorvidt der er tale om øget eller svækket partsindflydelse for virksomheder og for lønmodtagere regionalt, lokalt og centralt. Det gælder den forstærkede rolle, som andre aktører er tillagt. Det gælder også nogle af de retssikkerhedsmæssige problemer, der er rejst, og der kan også dukke andet op, som vi vil bruge udvalgsarbejdet til at få belyst.

Derfor vil jeg afslutningsvis oplyse, at Socialdemokraterne ikke har taget endelig stilling til, hvordan vi vil stemme. Men vi håber, at udvalgsarbejdet og sådan set også drøftelser, vi kunne få direkte med regeringen, kan medføre, at vi kan skabe en forståelse for nogle af de forslag, som jeg har omtalt her i indlægget. Det vil være nyttigt for det fremtidige samarbejde om »Flere i arbejde«-forliget, og jeg håber, regeringen vil bringe sig ud af så vel ensomheden som det eneansvar, man får for det, man nu begiver sig ud i, hvis ikke man vel at mærke åbner for, at vi andre kan få lov at være med. Det ville gøre det lettere at finde løsninger på problemer på arbejdsmarkedet, som regeringen i den kommende tid bliver tvunget til at gøre noget ved i samarbejde med forligspartierne bag »Flere i arbejde«.

For er det ikke også sådan, vil jeg spørge ministeren, at der er noget af det her, som sådan set ændrer på noget, vi har aftalt i forbindelse med forliget om »Flere i arbejde«? Er det ikke sådan, at lige præcis i »Flere i arbejde« aftalte vi også, hvilke opgaver de regionale arbejdsmarkedsråd skulle udføre? Det kan man sådan set ikke lave om uden at tale med forligspartierne om det.

Derfor skal jeg slutte med at opfordre regeringen til at åbne for, om ikke andet så for at vi skal få en fælles forståelse især på de punkter, hvor

man direkte går ind og piller ved det, som sådan set var hele fundamentet for, at vi kunne lave »Flere i arbejde«, og det er jo ikke opsagt, hverken fra regeringens eller vores side.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg vil bede ordføreren blive på talerstolen; der er flere, der har bedt om korte bemærkninger. Først hr. Jens Vibjerg.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Nu var det jo en relativt venlig tone fra den socialdemokratiske ordfører i forhold til lovforslaget, og det er jeg selvfølgelig glad for, og jeg forstår det da også godt, for der er jo mange gode ting i det. Men jeg forstod også, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Jan Petersen, havde nogle betænkeligheder, og det stod mig også klart, at han ikke kan lide A- og C-centre.

Kl. 15.45

Derudover står det mig egentlig meget uklart, hvilke konkrete punkter i lovforslaget Socialdemokraterne ønsker anderledes. Det vil jeg godt lige have et svar på. Hvad er det for nogle konkrete områder i lovforslaget, som Socialdemokraterne ønsker ændret for at være med?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det fremgik sådan set af talen, men de stod ikke punktvis, så jeg skal gerne resumere lige præcis de punkter.

For det første ønsker vi en ensartet jobcenterstruktur i form af B-centre og gerne flere end dem, der er foreslået, for at sikre en fornuftig geografisk dækning og en passende nærhed til beskæftigede, arbejdsløse og virksomheder.

For det andet vil vi have, at der er sammenhæng mellem B-centrene, og at den sammenhæng sikres via regionerne. De skal have tillagt øgede beføjelser i forhold til regeringens forslag. Beføjelsen gør, at de kan dimensionere og prioritere indsatsen og dermed modificere den meget tydelige lokale forankring, som vi sådan set er enige i, men som ikke må betyde, at man lukker af på sit lokale arbejdsmarked.

Så vil vi have set på, om de lokale beskæftigelsesråd har den kompetence, de skal have. Det er i øvrigt et område, som er dækket af forliget i form af de sociale koordinationsudvalg, så det tror jeg under alle omstændigheder vil være klogt at tale med os om.

Så vil jeg også godt have regeringen til at fjerne C-centrene, for dybest set er der her tale om, at man indleder en kommunalisering, og det er jo formålet, for det var en del af det oprindelige udspil. Her anbefalede jeg så, men det er ikke nødvendigvis noget, der vil gøre, at Socialdemokratiet lægger ryg til lovforslaget, at man som minimum i hvert fald dokumenterede, at man havde et forsøg, ved at afgrænse det.

Det var for at trække nogle af de væsentlige punkter frem.

Så er der en række andre punkter i det, som jeg vil have lejlighed til at dyrke under udvalgsarbejdet, og som hr. Jens Vibjerg gerne vil møde: retssikkerhedsmæssige problemer, regionschefens rolle og forskellige andre ting. Der er en række ting i lovforslaget, som vi sådan set er enige i, og det er også derfor, jeg sagde, at hvis man kunne flytte på noget af det, så kan det være, at vi kan få en forståelse for det, og det håber jeg selvfølgelig på. Men vi er jo ikke en del af forliget. Hvis regeringen nu går op og meddeler, at den åbner hele forliget til ny drøftelse, så bliver jeg positivt overrasket, men den forventning har jeg sådan set ikke.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg kan da høre, at de ønsker, som hr. Jan Petersen her giver udtryk for, er ønsker til ændringer, og at det ikke er ultimative krav. Det er jo vigtigt i forhold til de videre drøftelser, for det stod mig også lidt uklart. Jeg synes, at hr. Jan Petersen på et tidspunkt sagde: Det vil vi. Og på et andet tidspunkt sagde: Det er vores ønsker til reformen.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Hr. Jens Vibjerg ved jo godt, at ord som ultimative krav er sådan noget, politikere bruger, hvis de ikke vil være enige.

Jeg går efter, at vi kan få en forståelse på nogle punkter. Det betyder selvfølgelig, at der skal være noget i de punkter, og at det skal være mere end ord.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg har bare bedt om ordet, fordi jeg godt vil have hr. Jan Petersen til at bekræfte, at der i det forslag, der ligger her, er taget de første skridt på vej mod, at beskæftigelsesindsatsen i stadig større udstrækning – og allerede med det her forslag

– skal varetages af kommunerne. I forlængelse af det kunne jeg godt tænke mig at høre, hvad Socialdemokraternes holdning er til de hidtidige erfaringer med den kommunale beskæftigelsesindsats.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg vil godt bekræfte, at vi ser kraftige tegn på, at det er en påbegyndelse af en kommunalisering af beskæftigelsesindsatsen, det vil jeg gerne bekræfte. Det er lige præcis derfor, jeg sætter fokus på, at A-centrene ikke har noget perspektiv for vores vedkommende, og at C-centrene sådan set slet ikke er vores forslag, og at vi slet ikke kan støtte C-center-tanken. Derfor koncentrerer vi os alene om at skabe et landsdækkende net af B-centre for nu at blive i den der A-, B-, C-terminologi, som i øvrigt sikrer, at der vil være færre og færre, der kan følge med i det her.

Så det vil jeg gerne bekræfte. Den kommunalisering med et kommunalt eneansvar – det brugte jeg ord på i min tale – vil jeg gerne gentage, at vi er imod, og den vil vi bekæmpe. Det er også derfor, at den ministerbemyndigelse, der er til det, af os foreslås fjernet.

Ja, det var vel besvarelsen.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

For lige at give chancen for en besvarelse af den anden halvdel af spørgsmålet kunne jeg godt tænke mig at høre, hvad Socialdemokraternes holdning er til de hidtidige erfaringer med kommunernes indsats i forhold til at skaffe folk et arbejde.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Undskyld, jeg ikke besvarede det i første omgang, men jeg fik ikke lavet en note om det.

Kl. 15.50

Det kan man besvare på to måder. Det ene er, at den hidtidige kommunale indsats over for de målgrupper, der er de kommunale, jo har vist sig at være dårligere end det, AF har leveret. Det kan der være mange forklaringer på, også mange forklaringer, der er forståelige, og som derfor giver anledning til at ændre på det.

Det andet er, at derfra, hvor den har været igangsat forsøg, hvor kommunen eller kommuner og AF skal operere ud fra samme jobcenter, hører jeg positive erfaringer.

Det er også derfor, vi godt tør melde, at det vil være udgangspunktet for, hvad vi mener der skal skabes, men at vi anstændigvis og sagligt set burde vente med for alvor at gå ind i det projekt, til de forsøg er færdige. Men jeg må indrømme, at jeg hører gode ting derfra. Vi har sådan set valgt, i og med at vi skulle tage stilling til det, før forsøgene var færdige, at sige: Godt, det fundament vil vi godt tage udgangspunkt i, og så må den virkelighed, de repræsenterer forsøgs-mæssigt, påvirke den endelige udformning.

Jeg beklager, at regeringen ikke har villet acceptere det forløb, men nu kender Enhedslisten det socialdemokratiske standpunkt.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så går vi videre i ordfører-rækken med hr. Bent Bøgsted.

Bent Bøgsted (DF):

Det var egentlig helt befriende lige at høre hr. Jan Petersen tale om, at der trods alt var mulighed for, at man her kunne komme i dialog om beskæftigelsesindsatsen. Så det var da meget positivt, det skal hr. Jan Petersen have tak for. Det kunne jo være, at vi kunne få Socialdemokratiet med, når det kommer til stykket. Det ved vi ikke.

Men det her er en større omlægning af beskæftigelsesindsatsen, som vi laver i forbindelse med kommunalreformen. Meningen med omlægningen er, at vi tager det bedste fra arbejdsformidlingen og det bedste fra det kommunale system og bygger det sammen til en ny struktur. Staten vil fortsat have ansvaret for indsatsen over for ledige, der modtager arbejdsløshedsdagpenge, og kommunen vil have ansvaret for ledige, der får ydelse fra kommunen.

For at få det nye system til at virke inddeles landet i fire beskæftigelsesregioner, der følger regionsstrukturen bortset fra hovedstaden og Sjælland, der samles i én beskæftigelsesregion.

Regionerne får til opgave at holde øje med jobcentrene, som der laves tre typer af, og de kan iværksætte initiativer, hvis der er manglende resultater. Samtidig holder de øje med, at loven overholdes.

Det vil være Arbejdsmarkedsstyrelsen, der varetager driften af den statslige beskæftigelsesindsats.

Kommunerne varetager beskæftigelsesindsatsen i en særskilt del af kommunens forvaltning. Det betyder, at vi undgår en sammenblanding af beskæftigelsesindsatsen og kommunens

vurdering af borgerens ret til udbetaling af offentlige ydelser, f.eks. kontanthjælp, starthjælp, sygedagpenge og boligstøtte, da det ikke må finde sted i jobcentrene, der udelukkende skal beskæftige sig med at få den ledige i gang på arbejdsmarkedet.

Kommunalbestyrelsen har ansvaret for den kommunale del af beskæftigelsesindsatsen, og det betyder dermed, at staten og kommunerne er ansvarlige for hver deres målgruppe.

Alle borgere har dermed fremover kun ét sted at henvende sig, hvis de har brug for hjælp til at komme i arbejde, nemlig jobcentrene, som vil være i alle kommuner, og der er frit valg af, hvilket jobcenter man vælger, når den ledige skal registreres som arbejdssøgende eller har brug for rådgivning.

Der bliver tale om tre typer jobcentre, og der bliver et center i hver kommune: type A, hvor kommunen varetager alle opgaver for egne målgrupper og staten alene varetager generelle serviceopgaver for sine målgrupper; type B, hvor både kommunen og staten varetager alle opgaver for hver deres målgrupper, og der bliver her tale om ca. 40 kommuner; type C, hvor kommunen varetager alle opgaver, også for statens målgrupper, da staten her har delegeret ansvaret for sine målgrupper ud til kommunen, og det bliver så 10 jobcentre, der skal udvælges blandt de 40 B-jobcentre.

Alle jobcentrene kan formidle arbejdskraft til virksomhederne, uanset hvor i landet virksomhederne er beliggende, og det står virksomheden frit for, hvilket jobcenter den henvender sig til, på samme måde som det står en ledig frit for at vælge et jobcenter.

Det betyder dermed også, at jobcentrene skal samarbejde for at få de ledige i beskæftigelse. Det er en vigtig del af beskæftigelsesindsatsen, at arbejdsmarkedets parter får indflydelse, og det får de igennem Beskæftigelsesrådet, som skal rådgive beskæftigelsesministeren og integrationsministeren om den indsats, der skal til for at få flere i arbejde.

Kl. 15.55

Arbejdsmarkedets parter får også en vigtig rolle i de regionale beskæftigelsesråd, som skal overvåge og følge op på resultater og effekt af indsatsen i de lokale jobcentre.

Derudover får arbejdsmarkedets parter stor indflydelse på det lokale niveau, hvor de er repræsenteret i de lokale beskæftigelsesråd som rådgivere om jobcenterets indsats, og de samordner og udvikler den lokale forebyggende

indsats for personer, der har svært ved at klare sig på arbejdsmarkedet.

I den forbindelse oprettes der også en klageadgang med et ankenævn i de fem regioner. Beskæftigelsesankenævnet behandler alle klager over afgørelser om tilbud, som er truffet af de to myndigheder, staten og kommunen, i jobcentre-
ne.

Alt i alt er det et godt lovforslag, som Dansk Folkeparti selvfølgelig støtter, da vi selv har været med til at lave det.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nu omtalte hr. Bent Bøgsted mit indlæg som venligt, og sådan er mine udtalelser altid. Men det ændrer ikke på, at der, hvis man går ind i substansen, sådan set var nogle steder, hvor hr. Bent Bøgsted skulle flytte sig. Det vil jeg gerne spørge hr. Bent Bøgsted om han så vil.

Vil hr. Bent Bøgsted være med til at lave et enkelt, enstrengt system, hvor man går ind ad én dør, og derfor fjerne lovforslagets bestemmelser om et A-center? Og vil hr. Bent Bøgsted være med til at fjerne den adgang, ministeren har, til at gennemføre en kommunalisering via de såkaldte C-centre?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Hr. Jan Petersen er inde på at snakke om A-centre, og hvis vi kan nå til enighed om det, er det da værd at se på den problemstilling, der er deri, og se på, om vi skal have B-centre over det hele, der, hvor det kan lade sig gøre. Det er der meget velvilje til at se på.

Vi skal være opmærksomme på, at C-centre faktisk bliver en form for forsøg, kan man sige. Hvis ikke C-centrene løfter opgaven, er det klart, at så vil det være svært for os at begrunde, hvorfor de skal blive der. Men hvis det derimod bliver en succes, vil det tilsvarende være svært for hr. Jan Petersen at begrunde, hvorfor de skal væk.

C-centrene er vi nødt til at se på efter et stykke tid. Om der skal gå 1 år eller 2 år, før vi kan bedømme, hvordan virkningen af C-centrene er, skal jeg lade være usagt. Det er der garanteret nogle ude i de her jobcentre eller beskæftigelsesråd der følger mere med i hvordan bliver. Jeg går ud fra, at det selvfølgelig er noget, som ministeren også selv er meget opmærksom på: Hvordan C-centrene fungerer, om de bliver en succes.

Lad os da bare tage en snak om de her A- og B-centre, det er da helt naturligt.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nu ved hr. Bent Bøgsted godt, at det lige præcis er C-centrene og det perspektiv, som regeringen har i C-centrene, som er den meget afgørende del af den socialdemokratiske modstand, fordi vi simpelt hen ikke vil begive os ind i et projekt, der indeholder en endelig og definitiv kommunalisering af det hele.

Nu kan man gøre sig morsom over, at vi har ét forsøg i gang, man ikke vil vente på resultatet af, og så kommer man med et forsøg mere, inden man er færdig med det første. Det skal jeg ikke gå nærmere ind i her.

Jeg vil spørge, om ikke hr. Bent Bøgsted deler den bekymring, som er i stort set alle hørings-svarene, over, at hvis man giver kommuner ansvar, kan man på ingen måde udelukke, at de bliver forholdsvis indadvendte, og at den nationale strategi for en højere beskæftigelse og en effektiv arbejdsmarkedspolitik bliver reduceret.

Derfor skal jeg spørge hr. Bent Bøgsted konkret, om han vil være med til at styrke regionernes indflydelse, deres adgang til at dimensionere og prioritere, og dermed sikre, at vi kan få en stærkere regional styring af, hvad der sker i de enkelte jobcentre, så vi stadig væk kan fungere med en arbejdsmarkedspolitik på tværs af kommunegrænserne.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Nu må hr. Jan Petersen have mig undskyldt, for jeg er faktisk lidt i tvivl om, hvorvidt hr. Jan Petersen taler om beskæftigelsesregionerne eller regionerne som sådan, om det er de fem beskæftigelsesregioner.

Der ligger jo netop i det, at parterne er repræsenteret i beskæftigelsesrådene ude i regionerne, og der mener jeg faktisk, at parterne får ret så stor indflydelse på, hvad der skal ske med rådgivning. De kan selvfølgelig ikke gå ind og trumfe igennem, at det skal være sådan og sådan. Det er selvfølgelig det, der er problemet, og det kan godt være, at det er det, hr. Jan Petersen vil have, men det kan jeg selvfølgelig ikke stå og love heroppefra. Jeg er nu ikke sikker på, at det ville være så stor en succes, hvis de gjorde det.

Kl. 16.00

Min bekymring vedrørende C-centrene var netop, hvis ikke vi adskilte beskæftigelsesind-

satsen fra den indsats, som skal gøres for dem, der har andre problemer end ledighed. Så ville jeg også have været bekymret, men det bliver netop adskilt her. Der bliver lukket af mellem beskæftigelsesindsatsen og den økonomiske indsats, som kommunen skal gøre.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg kunne godt tænke mig at bede hr. Bent Bøgsted forklare mig, hvad det er, der gør, at det her lovforslag bliver kædet sammen med strukturreformen.

Altså, vi står i en situation, hvor en lang række offentlige opgaver i forvejen bliver kastet op i luften, og så undrer jeg mig over, at et område som det her, som egentlig henholdsvis er kommunalt og statsligt, overhovedet behøver at blive taget op på nuværende tidspunkt, hvor vi altså endnu ikke har set resultaterne af de forsøgsordninger, som bl.a. kører i Aalborg og i Århus.

Det kunne jeg godt tænke mig at høre hr. Bent Bøgsteds forklaring på.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det ligger sådan, at hvis ikke vi skulle igennem kommunalreformen med sammenlægning af kommuner, så kunne vi godt have lavet det her alligevel, men nu, hvor kommunalreformen bliver lavet med sammenlægning af kommuner, er det jo oplagt at sige, at så tager vi den her del med samtidig med kommunalreformen og får tilpasset det til det nye antal kommuner.

Havde vi ikke fået kommunalreformen, var vi temmelig sikkert gået i gang med det her projekt alligevel. Så havde der bare været mange flere kommuner, vi skulle have taget hensyn til i det samspil, men kommunalreformen har gjort det lettere at lave det her, netop fordi vi nu kun får 99 kommuner.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg vil bare gerne bede hr. Bent Bøgsted forklare mig: Hvad er det for et projekt, vi lige nu og her skal i gang med? Det er nemlig det, jeg har lidt svært ved at forstå, for på mig virker det lidt forvirret med A-, B- og C-centre. Det virker ikke på mig, som om man har et klart politisk projekt, som vi her og nu skal i gang med.

Det kunne jeg godt tænke mig at høre hr. Bent Bøgsted forklarede mig.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det, vi er i gang med her, er at skabe et projekt, der styrker indsatsen for de ledige, som yder en større indsats for, at den ledige kommer ud på arbejdsmarkedet, kommer tilbage på arbejdsmarkedet. Det er det, projektet går ud på.

Vi har jo igennem den senere tid set, at AF på nogle områder ikke fungerer særlig godt, og vi har også set, at kommunernes indsats på nogle områder ikke fungerer særlig godt. Så sammenkoger vi det, tager det bedste fra AF og det bedste fra kommunerne, og så kører vi det sammen i jobcentre, der skal yde en maksimal indsats for, at den ledige kommer ud på arbejdsmarkedet, får den service, der skal til, den støtte, der skal til, for at komme ud på arbejdsmarkedet. Det er det, det hele går ud på.

Den indsats kunne altså også være gjort, selv om kommunalreformen ikke var kommet. Nu er det koblet sammen med kommunalreformen, for det gør det nemmere, som jeg sagde før, fordi kommunerne bliver lagt sammen. Så har vi lidt mere hold på, hvor mange centre vi skulle ud i. Men vi havde lavet det her alligevel.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Når man lytter til debatten, så er det lidt svært at forestille sig, hvordan de arbejdsløse skal kunne se sig i den her situation. Hvad er det, der ved den her struktur skulle gøre, at de ville blive bedre stillet? Derfor er spørgsmålet: Er det, vi arbejder med, overhovedet et strukturproblem, når det drejer sig om at få en bedre og mere aktiv arbejdsmarkedspolitik, eller er det et forsøg på at forfladige og skjule det, der er det egentlige problem, nemlig at få de arbejdsløse sat i gang?

Tror Dansk Folkeparti, at man skaber en bedre arbejdsmarkedspolitik ved at lave alle de her finurligheder med A-, B- og C-centre, der, kan jeg også forstå på debatten, faktisk gør det mere uoverskueligt? Er det noget, der vil være til hjælp for dem, der skulle være i centrum for opgaven, eller er det det modsatte?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jamen jeg tror da på, at det her bliver til hjælp for de ledige. Der gøres en mere styrket indsats, for at de kan komme tilbage på arbejdsmarkedet. Det er det, det hele går ud på. Det har altid været af hensyn til at få de ledige ud på arbejds-

markedet, give dem den vejledning, den rådgivning og den støtte, der skal til for at få dem tilbage på arbejdsmarkedet. Det er jo det, det hele går ud på. Det er det, indsatsen for ledige går ud på.

Kl. 16.05

Bare fordi der nu kommer en kommunalreform, som er nødvendig, gør man da ikke den indsats for de ledige og siger, at så skal vi også have det her område med, så skal vi også gøre en ny indsats for de ledige. Den her indsats for de ledige gør man for de lediges skyld. Det er det, det hele går ud på.

Alt det her med jobcentre er bare, fordi det bliver nemmere at tilpasse det her system i 99 kommuner frem for i 274 kommuner, eller hvor mange der er. Det gør det da nemmere.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er også mere, fordi når man lyttede til debatten, så er der ikke meget, der tyder på, at det er de ledige, der er i centrum. Jeg har ikke hørt et eneste argument fra hr. Bent Bøgsted og i øvrigt heller ikke fra andre, som ligesom skulle begrundede, at den her strukturreform på arbejdsmarkedsområdet vil hjælpe de arbejdsløse til job.

Det, der sker her, er, at man mere og mere kommunaliserer arbejdsmarkedspolitikken, og hr. Bent Bøgsted ved da udmærket, at specielt hvor hr. Bøgsted kommer fra, foregår en stor del af beskæftigelsespolitikken, altså jobsøgning, ud over kommunegrænserne. Det vil den også gøre, selv om vi vil få færre kommuner. Pendlingen stiger og stiger i Danmark, men vi kommunaliserer beskæftigelsespolitikken.

Så er spørgsmålet: Er det ikke noget, der går imod hinanden? Det er da meget modsatrettet.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det synes jeg ikke det er. Jeg er sikker på, at det her får den virkning, som vi ønsker, nemlig at de ledige får en bedre indsats, at vi får nogle mere effektive jobcentre, end vi har i dag, hvor AF kører med én gruppe, kommunerne kører med en anden gruppe, og det er mange gange uforståeligt for borgerne, for når man kigger på dem, kommunen har, der er arbejdsmarkedsparate, så skal de alligevel hen til AF.

Nu får vi én indgang til dem, der er arbejdsmarkedsparate, og de, der sidder og skal rådgive de ledige, skal ikke tænke på andet end at

rådgive de ledige, så de kan få et job, komme ud på arbejdsmarkedet. De skal være den ledige behjælpelig med at finde et nyt job.

Vi skulle jo gerne væk fra den politik, der mange gange er i AF, hvor man kommer ind som ledig – det har jeg også selv prøvet – og siger, at man har brug for et job, hvordan og hvorledes? Jamen du kan bare gå hen til den computer og sætte dig og så prøve at søge, er svaret. Det giver jo ingenting.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren, og vi går videre i ordfører-rækken.

Jakob Axel Nielsen (KF):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi Konservative anser det her lovforslag, L 22, som et kvantespring fremad. Det handler om bedre integration, det handler i virkeligheden også i en globaliseret verden om vores fremtidige evne til at bevare de ydre rammer omkring vores velfærdssamfund, og det handler selvfølgelig også om at få flere i arbejde.

Vi hilser det derfor meget velkommen, at man nu fjerner den her lidt kunstige sondring, der hidtil har været, mellem svage ledige og stærke ledige. Man kan også kalde dem de uforsikrede ledige og de forsikrede ledige. Virkelighedens verden har jo været, at nogle i begge grupper ledige har været svage og nogle i begge grupper har været stærke.

Derfor er det rigtig, rigtig godt, at man med det her lovforslag får afsondret hele den sociale indsats fra beskæftigelsesindsatsen og altså får skabt nogle centre, hvor man sætter fokus på det, som er relevant for de ledige, nemlig at få dem i beskæftigelse.

Derved sikrer vi, at de ledige ikke klientgøres. Hvis de måtte have behov for – undskyld udtrykket – at klientgøres, foregår detovre i det sociale regi. I et regi for ledige sættes der fokus på, hvad deres kompetencer er, og hvordan vi får dem i en eller anden form for permanent beskæftigelse.

Vi mener, det er en styrke for de ledige. Vi mener, det er en styrke for virksomhederne, og vi mener, det er en styrke for den samlede beskæftigelse. Der må man jo ikke glemme, at der nu bliver én indgang med de her A-, B- og C-centre.

Kl. 16.10

Jeg hørte her lidt på debatten, at man ikke mener, at man med kommunaliseringen skaber

fokus nok på de ledige. Det lå lidt i luften – hr. Ole Sohn må have mig undskyldt, hvis jeg overvurderer hans udtryk – at kommunerne ikke vil kunne løfte opgaven. Det er ikke vores opfattelse i Det Konservative Folkeparti. De nye, stærke kommuner vil kunne løfte opgaven med at få de ledige i beskæftigelse.

Vi opfordrer selvfølgelig også til, at jobcentre, A-, B- og C-centre, som kommer i hver kommune, samarbejder om jobanvisninger rundtomkring på tværs af kommunegrænserne. Der skal selvfølgelig samarbejdes.

Med den valgte model med A-, B- og C-centre føler vi os overbevist om, at man sikrer den faglige kompetence i forhold til de problemstillinger, som de ledige altså af sådan varierende sværhedsgrad har, alt afhængigt af, hvor længe de nu har været ledige.

I den forbindelse må vi også notere os, at om end vi diskuterer tingene her lidt frem og tilbage, og der har også været nogle kritiske høringsvar, så er der generel tilfredshed med modellen med én indgang, og at vi afsondrer beskæftigelsesindsatsen fra den sociale indsats.

Vi i Det Konservative Folkeparti finder derfor, at modellen er helt rigtig, fordi kommuner og stat nu i fællesskab skal koncentrere sig om at få flere ledige i job, og det er pinedød nødvendigt for, at vi kan bevare de ydre rammer omkring det her velfærdssamfund, som en stor del af Folketinget jo bekender sig til.

Jeg er derfor glad for også at høre, at hr. Jan Petersen er forholdsvis positivt stemt, og vi går derfor til et udvalgsarbejde, hvor vi kan høre på hinandens synspunkter og se, om der er mulighed for at imødekomme hinanden. Det vil jeg ikke love noget som helst om fra den her talerstol nu, men jeg synes, at det her er så vigtigt et område, at det også er vigtigt at få de tidligere regeringsbærende partier med, netop fordi det er så stort et område.

Det Konservative Folkeparti kan stemme for lovforslag nr. L 22, og jeg vil i denne forbindelse sige, at vi selvfølgelig som en konsekvens af det også vil kunne stemme for lovforslag nr. L 23.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg har hæftet mig ved, at en række eksperter, bl.a. også eksperter fra arbejdsgiverorganisationerne, peger på, at det her forslag kan være med til at øge strukturledigheden i Danmark, fordi det danske arbejdsmarked fra i dag at udgøre måske omkring 35 naturlige arbejdsmarkeder

bliver delt op eller risikerer at blive delt op i omkring 100 delarbejdsmarkeder.

Jeg spørger mig selv, om det ikke bekymrer den konservative ordfører, at en række eksperter har disse synspunkter, og hvilke betragtninger ordføreren måtte gøre sig i den anledning.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Bekymrer de jo et stærkt ord, men vi ræsonnerer altid over tingene og tænker over tingene.

Jeg kan nu ikke forstå den bekymring, for vi mener, at de her større og bæredygtige kommuner vil være i stand til at løfte opgaven med det jobcenter, de får.

Så igen: Hvorfor skulle der komme den polarisering på arbejdsmarkedet? Vi opfordrer jo netop til, at jobcentre også skal samarbejde. Men det er vigtigt her, at KL griber bolden, at kommunalbestyrelserne griber bolden, at også S og R griber bolden, og at vi samarbejder om det her, for det er et meget vigtigt projekt.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det var et ganske interessant og i øvrigt også meget relevant spørgsmål, som den radikale ordfører kom med. Altså, når man går fra relativt få, 30-35, jobcentre, som vi jo reelt har i dag, op til at have 100, så opsplitter man arbejdsmarkedet mere.

Jeg går ud fra, at den konservative ordfører er enig i, at en stor del af arbejdskraften er så mobil, at den pendler på tværs af kommunegrænser og også på tværs af de kommende kommunegrænser. Hele Sjælland er et kæmpe pendlerområde. Man kan bare høre i radioen hver morgen, hvordan det blokker til ind og ud af København. Derfor er det lidt uforståeligt, at man kan have den opfattelse, at det, at man laver mindre enheder, skulle være bedre – selv om kommunerne bliver større, så bliver det mindre jobenheder – at en kommune eksempelvis nede på Midtsjælland, hvor de fleste pendler ud, skulle kunne løfte opgaven. Naturligvis kan den ikke det. Så skal de samarbejde med andre.

Kl. 16.15

Jamen hvorfor ikke have de større enheder, som vi kender til i dag? Det er jo det, arbejdsmarkedet efterspørger. Det er det, der er behov for, hvis man skal løfte den nationale beskæftigelsespolitik. Her kommunaliserer man det, splitter det op i atomer, og så siger man, at det er enklere, og at det giver én indgang. Det gør det

jo ikke. I dag er der jo én indgang. Der er de arbejdsløse. De, der er i a-kasserne, og de, der er i kommunen, som kun har ledighed som problem, ja, de går via arbejdsformidlingssystemet. De, der har andre problemer end ledighed, bliver behandlet i det kommunale system.

Så jeg forstår ikke helt, hvori pointen med det nye skulle ligge.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jamen altså, jeg er slet ikke enig, for man har jo to indgange i dag, og jeg startede min ordførertale med at sige, at den opsplnitning, der er mellem stærke og svage ledige, dem i AF og dem, der er på en eller anden form for kommunal ydelse, er kunstig. Derfor synes jeg, det er velkomment, at vi samler det. Det var den ene halvdel af hr. Ole Sohns spørgsmål.

Den anden var, at der bliver sagt, at der kommer langt flere enheder. Det er jeg ikke enig i. Nuvel, der kommer 40 A-centre, men A-centrene skal jo også netop tage sig af de forholdsvis let tilgængelige sager. Når de bliver lidt mere komplicerede, ryger de så i B. Og der bliver færre B. Dem bliver der nemlig højest ... nu kan jeg ikke lige huske, hvor mange det er. Det er 40, får jeg lige at vide, tak.

Betyder den røde lampe, at min taletid er gået?

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Ja, det må vi sige. Nu er det hr. Ole Sohn for en ny kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Vi snakker så meget om de her indgange. I dag går man, hvis man er arbejdsløs og medlem af a-kassen, i sin fagforening og på arbejdsformidlingen. Er man ikke medlem af en a-kasse, går man til kommunen og på arbejdsformidlingen. Det kan man godt sige er to døre, man skal ind ad. Med det nye system går man ind ad den samme dør, og så får man at vide: Hov, du er ikke medlem af en a-kasse, så du skal også derover og ind ad en anden dør. Det er også to døre; det er nøjagtig det samme.

Et eller andet sted, hvis man ser på det med en arbejdsløs' øjne, så skal man jo se: Hvad er en fordel for mig? Hvad hjælper mig videre frem imod et ordinært job eller en kompetencegivende uddannelse med det her? Det svæver, det fortoner sig i tågerne. Hvor er det geniale ved at

bytte det ud med de her finurlige bogstavkombinationer, hvis man ser det med en arbejdsløs' øjne?

Det er den pointe, jeg sådan set mener mangler lidt også i Det Konservative Folkepartis udmelding og specielt, når man så ser, at arbejdsmarkedets parter, både arbejdsgiverne og de faglige organisationer, er meget, meget betænkelige ved den form for kommunalisering af arbejdsmarkedspolitikken, der sker, for de siger, at det ikke er det, der er brug for på fremtidens arbejdsmarked.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Sohn, at forskellen mellem det, vi har i dag, og det, vi får nu, er, at hvor det i dag er sådan, at det er den ledige selv, der skal finde ud af, hvad for en indgang han skal gå ind ad, så skal han i fremtiden kun gå ind ad én indgang, og herefter vil han få hjælp, hvis han skal over i et B-center; det er ikke ham selv, der skal tænke over det.

Det er jo altså et kunstigt opgør med, hvorfor man, bare fordi man er på kontanthjælp og ikke er medlem af en a-kasse, skal gå ind ad én dør og naturligt skal betragtes som svag, og bare fordi man er medlem af en arbejdsløshedskasse, skal gå ind ad en anden dør og naturligt skal betragtes som stærk.

Men i forlængelse af det forrige spørgsmål, hr. Ole Sohn stillede, er jeg da enig i, at folk pendler, og at København, Sjælland, måske endda langt ind over Fyn er ét stort arbejdsområde, hvor folk pendler. Det er netop også derfor, centrene skal arbejde sammen.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Så vil jeg godt følge op, hvor hr. Ole Sohn slap, for jeg mener ikke, at svaret er korrekt, for det er jo sådan, at hvis man som kontanthjælpsmodtager er arbejdsmarkedssparat, så er det kommunens forbandede pligt at tilmelde en sådan person til arbejdsformidlingen, og så er det – ud over kommunen – arbejdsformidlingen, som kan bistå med rådgivning og vejledning og allerhelst skaffe folk et job.

Det er jo altid rart, når der er en ordfører, som virkelig brænder så meget for et forslag, at han betragter det som et kvantespring fremad. Jeg vil bare konstatere, at efter min mening er det måske nok et kvantespring – nu ved jeg ikke,

hvor meget en kvante er – men det der med, at det er fremad, har jeg meget svært ved at forstå.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det positive i kvantespringet fremad er jo, at vi får adskilt beskæftigelsesindsatsen og den sociale indsats, at de to ting fuldstændig kommer til at ligge i hver sin lejr for på den måde at få skabt fokus på at få folk sat i beskæftigelse. Jeg brugte ordet – det er et lidt grimt ord, men jeg bruger det igen – at de ledige ikke bliver klientgjort. Succeskriteriet ude i de nye jobcentre bliver at få folk i job og ikke andet. Det er kvantespringet fremad. Det er derfor, det er positivt, at man adskiller det sociale og det beskæftigelsesmæssige.

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, det er al ære værd, at succeskriteriet er at få folk i job. Det er jeg faktisk enig med ordføreren i.

Problemet er jo bare, at det her forslag ikke siger noget om, hvordan der bliver job til de arbejdsløse, eller noget om, hvordan de arbejdsløse skulle få forøget deres kvalifikationer.

Det er jo også et faktum, at uddannelsesindsatsen i forhold til de arbejdsløse er mindre i kommunerne i dag, end den er gennem arbejdsformidlingssystemet, og det er også et faktum, at de, der ved noget om, hvad det er for behov, folk har som arbejdsløse for først og fremmest at komme videre i systemet, er dem, der er tættest på, det er arbejdsløshedskasserne, som i dag har et tæt samarbejde med arbejdsformidlingerne, der som regel vil ligge i en anden kommune end der, hvor folk bor.

Så et kvantespring, ja, men ikke fremad.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Jørgen Arbo-Bæhr i, at det her forslag ikke omhandler, *hvordan* vi får folk i beskæftigelse. Det her forslag indeholder de formelle spilleregler for, hvordan de fremtidige jobcentre skal fungere.

Hvordan vi skal få folk i beskæftigelse, hænger sammen med de materielle regler, hvoraf vi jo allerede har mange, skånejob, støttede job, og hvad ved jeg, som er midler til at få folk i beskæftigelse – bl.a., der findes mange andre muligheder.

Men jeg er da enig i, at her er vi ved at kridte banen op til de formelle spilleregler, altså vi er ved at bygge huset, hvori beskæftigelsesindsatsen skal ligge.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg forstår på besvarelserne og sådan set også indlægget, at det må være svært, især for folk uden for denne sal, men sågar også her i salen, egentlig at få greb om, hvad det er, vi har fat i. Alene det, at vi skal stå og tale om A-, B- og C-centre og ikke har styr på, hvor mange af dem der er, og hvad det bliver til!

Så vidt jeg kan regne ud, får vi i nærheden af 50 såkaldte A-centre, hvor den kommunale målgruppe dominerer, og så får vi 40 B-centre, hvor begge målgrupper, både dagpengemodtagere og de kommunale målgrupper kommer ind, og så får vi – af de 40 – 10 C-centre.

Jeg takker for de venlige bemærkninger, der konstant flyver omkring med, hvad jeg sagde, men det er sådan set den Storm P.-maskine, jeg angreb og sagde: Hvorfor laver vi ikke én slags robuste B-centre, hvor staten og AF indgår, og hvor de kommuner, som er naturlige på det arbejdsmarked, der er adgang til omkring det jobcenter, indgår, og så gør vi det enkelt, og der er én dør og det hele?

Det er sådan set bare det, jeg vil spørge om: Hvorfor gøre det så svært? Jeg tror, det var Piet Hein, der engang sagde: Hvis du med rette vil kaldes for lærd, så søg det lette, og gør det svært. Og jeg må sige, at det har regeringen og regeringspartierne altså gjort sig meget umage med her ved at skabe en umulig og en uforklarlig model, der sådan set gør det værre og går den forkerte vej i forhold til, hvad de arbejdsløse kan se, frem for at gøre det enkelt og så skabe den ene dør, som jeg troede var udgangspunktet. Det var mit ene spørgsmål: Bliver det ...

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak ...

Jan Petersen (S):

... mere enkelt?

Så kommer det næste i anden omgang.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Hvis vi skal se det fra de arbejdsløses synspunkt, så finder jeg, at det bliver lettere, for de skal gå ind ad én dør.

Hvis det så forekommer forvirrende med A, B eller C – og det er muligt – så mener jeg ikke, at det, når det kommer i omdrejninger, vil være uoverskueligt for de implicerede, der arbejder i det. De vil jo hurtigt få overblik over, hvilke typer opgaver der henhører under et A-center, og hvilke der skal henskydes til et B-center, og man vil også hurtigt kunne vide, hvilke der ligger i C-centrene, for det er det, beskæftigelsesministeren har delegeret ud.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg forstår det stadig væk ikke, for jeg er ikke med til at diskutere det her med udgangspunkt i, at det er de ansattes og systemets vilkår, der bliver det afgørende. Det, det her skal indrettes efter, er: Hvad hjælper de arbejdsløse i arbejde, og hvordan bliver det enkelt for dem at have med det at gøre?

Og der kan jeg bare ikke forstå, at det skal være nødvendigt at skabe en konstruktion med tre forskellige typer centre frem for at sige, at nu laver vi ét landsdækkende centernet, så alle arbejdsløse, uanset hvad de får, mens de er arbejdsløse, går ind ad den dør, der er i nærheden af, hvor de bor, og det behøver ikke være låst fast til den kommune, de bor i, for kommunegrænser er sådan set ikke lavet efter, hvordan arbejdsmarkedet er indrettet, men efter alle mulige forskellige kompromiser, eventuelt med lidt tvangsindgreb her og der og folkeafstemninger; det er det, de er lavet efter.

Det, vi har med at gøre her, er at gøre det enkelt for en arbejdsløs at gå ind lige præcis der, hvor han kan få det fulde apparat til rådighed for at komme ud af den situation, han er i som arbejdsløs. Men det er ikke det, man gør, man gør det modsatte, man skaber en Storm P.-maskine. Det kan godt være, at de, der er ansat, kan finde ud af det efterhånden – det er jeg sådan set ikke i tvivl om, for de er sikkert dygtige, de fleste af dem, det tror jeg – men det er sådan set den arbejdsløse, ham eller hende, vi har at gøre med her.

Kl. 16.25

Så jeg synes egentlig, vi stadig væk har til gode at få en forklaring på, hvorfor det skal være nødvendigt at lave sådan en konstruktion, medmindre man er ude at varetage nogle helt andre interesser, nemlig at få igangsat en kommunalisering. Det er jo ikke med udgangspunkt i de arbejdsløses behov. Der er udgangspunktet at tilgodese nogle strukturelle forandringer, som

regeringen ønsker, og som sådan set aldrig er udtalt fra en arbejdsløs' side.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg er fuldt ud enig med hr. Jan Petersen i, at det her skal ses fra de lediges synspunkt. Jeg ser i øvrigt ikke den store forskel på, hvad der er de lediges interesser, og hvad der er samfundets interesser. Der er en fælles interesse i at få dem i job. Jeg mener også, at jeg tidligere har sagt, at det her altså ikke skal ses ud fra systemets side.

Det, jeg sagde før, og det vil jeg godt have lov at gentage, var, at de ledige skal henvende sig ét sted, og så kan de alt afhængigt af deres situation blive henvist til andre steder.

Når vi har forskellige centre, A og B, så er det jo, fordi der er forskellige kompetencer i de forskellige centre. Nogle ledige kan hurtigt skibes ud på arbejdsmarkedet igennem en A-indsats, og andre kan være lidt mere vanskeligt tilgængelige, og de skal skibes ud på arbejdsmarkedet – positivt forstået – via en B-indsats.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren, og så er det fru Elisabeth Geday som ordfører.

Elisabeth Geday (RV):

På en række områder deler vi beskæftigelsesministerens mål for det her lovforslag. Vi synes, det er godt at samle beskæftigelsesindsatsen i jobcentre, så ledige borgere kan få samme service, uanset om de har ret til arbejdsløshedsdagpenge eller ej, vi synes, det er godt at skille beskæftigelsesindsatsen og spørgsmålet om tildeling af ydelser fra hinanden, så fokus bliver på at skaffe de ledige et arbejde, og vi synes, det er godt, at jobindsatsen over for de kommunale målgrupper, herunder flygtninge og indvandre- re, bliver styrket.

Men så rækker enigheden vist heller ikke længere. For det lovforslag, som vi førstebehandler her i dag, er et lovforslag, som stort set ingen – kan jeg i hvert fald se, hvis jeg nærlæser hørings svarene – ud over ministeren er tilfredse med. Og grundlæggende forstår jeg simpelt hen ikke det hastværk, der er med det her lovforslag.

Lovforslaget er en del af strukturreformen, fordi regeringen og Dansk Folkeparti har besluttet det. Men fordi man ønsker at nedlægge amterne og reducere antallet af kommuner, er der vel ingen grund til her og nu at ændre på styringen af den aktive beskæftigelsesindsats. Amter-

nes rolle i det her er jo i forvejen lille eller minimal, så ganske få lovændringer kunne jo have klaret det her forhold.

Selve det, at kommunerne bliver større – og det er jo i parentes bemærket noget, som Det Radikale Venstre bifalder – vil jo af sig selv gøre den aktive beskæftigelsesindsats mindre kompliceret og forhåbentlig mere kvalificeret, når det gælder de kommunale målgrupper. Virksomhederne vil nyde godt af færre kommuner at forholde sig til, når det eksempelvis gælder indsatsen over for sygemeldte medarbejdere.

Men jeg forstår simpelt hen ikke argumentationen for, at vi behøver at ændre på den statslige arbejdsformidling lige nu, og jeg synes, det er problematisk, at det sker. Det vil jeg godt uddybe.

I forlængelse af forliget »Flere i arbejde« blev der sat en række pilotforsøg i gang, bl.a. i Århus og i Aalborg; her har man sat AF-medarbejdere og kommunale sagsbehandlere sammen for at yde den bedst mulige jobindsats i forhold til borgerne, uanset om de får arbejdsløshedsdagpenge eller kontanthjælp. Men forsøgene er jo ikke evalueret endnu. Hvorfor venter ministeren ikke med sit lovforslag, til vi ved, hvad de forsøg viser?

Vi har en tradition for, at beskæftigelsespolitikken bliver løftet af et bredt flertal i Folketinget. Faktisk kan jeg ikke komme i tanker om, hvornår en regering sidst har bedrevet beskæftigelsespolitik uden Det Radikale Venstres deltagelse. Fordelen ved de brede forlig er, at alle involverede ved, at politikken ligger fast uanset en fremtidig regeringskonstellation. Det giver tryk for de ansatte, for parterne på arbejdsmarkedet og for de politisk valgte, så de kan løse opgaven bedst muligt. Hvorfor tilsidesætter beskæftigelsesministeren den tradition i denne her sag?

Den danske arbejdsmarkedsmodel tilsiger også, at vi normalt giver de faglige organisationer på så vel arbejdsgiver- som på lønmodtager-siden en udstrakt indflydelse på beskæftigelsespolitikken, og det gør vi, fordi det giver en kvalificeret beskæftigelsespolitik, som alle involverede føler sig ansvarlig for at gennemføre.

Kl. 16.30

Enhver, som blot i periferien har fulgt diskussionerne om aktivering af ledige, ved, at beskæftigelsespolitikken kræver smidighed fra så vel fagforeningernes som fra virksomhedernes side. Det gælder særlig indsatsen over for de mere udsatte grupper blandt de ledige. Fagforenin-

gerne skal acceptere, at der anvises ledige til virksomheder på vilkår, som er ringere end overenskomstens, og de risikerer jo hver gang, at folk i støttede job fortrænger ansatte på almindelige vilkår. Virksomhederne skal acceptere at få ledige ind på arbejdspladserne, som kræver særlig opfølgning, og som måske ikke er lige så effektive som de ordinært ansatte. Samtidig giver det støttede arbejde altid anledning til bekymring for konkurrenceforvridning.

For at den aktive beskæftigelsesindsats skal blive en succes, skal parterne bakke den op, men det gør de ikke i denne her sag. LO, DA, SALA og FTF har afgivet et fælles høringssvar, som vender tommelfingeren nedad. LO har bebudet, at de fremover vil se sig selv som en interesseorganisation, som ved hjælp af Beskæftigelsesministeriets udmærkede hjemmeside jobindsats.dk vil påpege fejl og mangler over for kommunerne uden at føle sig forpligtet til at komme med løsningsforslag.

Betrakter ministeren det ikke som et problem, at arbejdsmarkedets parter ikke bakker lovforslaget op, og hvis ja, hvad vil ministeren så gøre for at få parternes opbakning?

Ministeren tilkendegiver, at han ønsker en enstrengt model for den aktive beskæftigelsesindsats. Jamen det får han altså ikke med det lovforslag, som ligger her. Han vil få det med beskæftigelsesindsatsen som en hobbyentusiast, der har mistet vejledningen til at bygge sit modelfly: Det bliver ikke til at finde hoved eller hale i det endelige resultat.

Konstruktionen med A-, B- og C-jobcentre er som skabt til at give problemer både med form og med indhold. Ministeren peger på, at de fleste ledige vil opfatte det som en forbedring, fordi de fremover kun behøver at henvende sig i kommunens jobcenter. Kodeordet er »de flestes«. Sagen er jo, at så snart dit ledighedsforløb er blot en lille smule atypisk, eller hvis du tilhører en særlig udsat gruppe på arbejdsmarkedet, så risikerer du at blive kastebold mellem centrene.

Faktisk betyder A-, B- og C-centrene, at de stærkeste blandt de ledige, altså de personer, som har lettest ved selv at finde arbejde, kan blive serviceret fra deres egen kommune, men derimod skal de svageste ledige, altså han eller hun, som måske kun kan arbejde 6 timer om ugen eller er svær at få i gang af den ene eller den anden grund, rejse til en anden kommune for at få hjælp til at komme i gang. Det tror jeg altså ikke han eller hun vil opleve som en forbedring.

Heller ikke kommunerne er tilfredse med jobcentermodellen. De synes, det er noget rod, at ministeren med den ene tunge siger, at kommunerne skal varetage jobindsatsen over for alle borgere, og med den anden tunge meddeler en beskæftigelsesmodel, som er baseret på et brug med det kommunale selvstyre. Ganske vist kommer jobcentrene fysisk til at ligge i kommunerne, og en del af personalet vil være kommunalt ansatte, men kontrollen af indsatsen kommer til at ligge i de fire statslige beskæftigelsesregioner, ikke i kommunalbestyrelserne.

Faktum er, at den statslige styring af og kontrol med de kommunale målgrupper bliver øget betragteligt med det her lovforslag. Det må siges at være lidt af en pyrrrussejr for kommunerne.

Flere eksperter peger på, at det her lovforslag kan øge strukturledigheden i Danmark, fordi det danske arbejdsmarked nu risikerer at blive delt op i hundrede delarbejdsmarkeder. De tvivler på, at kommunerne vil kunne skaffe de ledige i aktivering til tiden og anvise virksomhederne den rette arbejdskraft til den rette tid. Risikoen for flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet bliver større.

Jeg spørger mig selv, hvorfor ministeren vil påtage sig et hovedansvar for en arbejdsmarkedspolitik, der kan sætte den danske økonomi under yderligere pres.

Mit råd til ministeren er, at vi i det kommende udvalgsarbejde tager udgangspunkt i de mål, som vi er enige om bredt i Folketinget, altså at samle jobindsatsen for ledige uanset forsørgelsesgrundlag, at adskille jobindsats og ydelsesdiskussion og forbedre jobindsatsen for de udvalgte grupper på arbejdsmarkedet.

Det er ingen hemmelighed, at Det Radikale Venstre ønsker en model, som er baseret på et obligatorisk medlemskab af a-kasserne, fordi det vil løse en række af de ovennævnte udfordringer.

Når det er sagt, vil vi gå ind til udvalgsarbejdet med et stærkt ønske om at kunne bevæge ministeren til reelle forhandlinger om et lovforslag med et andet indhold og en større opbakning, og vi håber, at vi i sidste ende kan få et bredt forlig omkring beskæftigelsespolitikken, som vi plejer at gøre.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren.

Vi går videre i ordførerrækken med hr. Ole Sohn.

Ole Sohn (SF):

Der kommer jo mange interessante bemærkninger frem under sådan en debat. Jeg lagde mærke til, at der tidligere var en disput om kvantespring, som kunne forstås på flere måder, kan jeg forstå, så jeg brugte lige pausen til at gå over og slå op, hvad ordet kvantespring egentlig betyder, og jeg vil faktisk give hr. Jakob Axel Nielsen ret i, at der er tale om, at reformen er udtryk for et kvantespring, for et kvantespring stammer nemlig fra fysikkens verden, og det er et udtryk for »en pludselig ændring i en elektrons bane med tab el. tilførsel af energi til følge«.

Åbenbart er det sådan alt efter temperament, eller hvad der sker, at kvantespring enten kan være i nedadgående retning, fordi man taber energi – hvad jeg mener lovforslaget er et udtryk for i forhold til en aktiv arbejdsmarkedspolitik – eller man kan selvfølgelig også have en eller anden drøm om, at det er et kvantespring fremad med tilførsel af ny energi til arbejdsmarkedspolitikken. Så på den måde er ordet sådan set meget velvalgt, det kan nemlig bruges af både tilhængere og modstandere af forslaget. Så der er tale om et kvantespring.

Men spørgsmålet er, hvis man sætter sig hen og ser på lovforslaget med en arbejdsløs' øjne, med arbejdsmarkedets øjne, med erhvervslivets øjne: Hvad er det så, man har brug for for at sikre, at man kommer i arbejde? Er det, at man skaber nye centre?

Man har snakket meget om, at nu skal der være én indgang, og hele argumentationen munder ud i, at der faktisk er flere indgange, og det vil der fortsat være. Det kan godt ske, at man går ind ad én dør, men så bliver man henvist til to andre døre efterfølgende.

I dag gør man det, som er naturligt. Er man medlem af en arbejdsløshedskasse, så går man i sin fagforening og siger: Jeg er blevet arbejdsløs. Så sørger man for at blive tilmeldt sådan af hensyn til ydelserne. Hvis det er en ordentlig, aktiv fagforening, ja, så går den i gang med at hjælpe vedkommende videre i et nyt job, og kan den ikke umiddelbart det, ja, så er arbejdsformidlingen det naturlige sted. Det er der ingen, der ser problemer i.

Har man valgt ikke at være medlem af en a-kasse, eller har man ikke haft mulighed for at blive medlem af en a-kasse, ja, så er det da helt naturligt, at hvis man skal have nogle ydelser og man ikke har en løn, ja, så henvender man sig hos kommunen. Det er det mest naturlige sted. Det skal man også gøre fremover. Og kommu-

nens forbandede pligt er jo at sige: Dit problem er, at du er blevet arbejdsløs, vær venlig at tilmelde dig formidlingen på nøjagtig samme måde som dem, der er i a-kasse, og få nøjagtig den samme behandling og den samme mulighed for at komme i arbejde. Sådan er det i dag, og sådan vil det også blive fremover; nu hedder det bare noget andet, men antallet af døre er det samme, bortset fra at man nu opbygger flere centre.

De har så fået navnene A, B og C, og det kunne man så umiddelbart tro havde noget at gøre med at gøre det letlæseligt. Vi husker jo alle sammen vores første skolebog, ABC-læsebogen, og den var sådan set også ret enkel. De fleste af os har da lært at læse og skrive og i hvert fald at forstå det meste af det, der blev sagt. Men man kunne jo også godt forestille sig – og det har jeg sådan lidt indtryk af – at A-, B- og C-centrene i lovforslagets forstand mere er inspireret af Halfdan Rasmussens finurlige leg med bogstaver. Det er meget finurligt, og man skal følge godt med for at kunne forstå pointerne. Undskyld til Halfdan Rasmussen, det var ikke for at trække ham ind i debatten. Men jeg tror mere, det er den finurlighed, der ligger i det.

Som sagt har jeg ikke under debatten oplevet argumenter for det her lovforslag, som set med erhvervslivets øjne eller den enkelte arbejdsløses øjne skulle få vedkommende til at sige: Yes, det her forbedrer mine muligheder. Det, vi kan se, er, at vi har 170.000 arbejdsløse. Det tal er ikke blevet nedbragt i den her regerings tid, og der ligger ikke noget i strukturforslaget, som skulle gøre, at det kommer længere ned.

Min pointe er, at det ikke er strukturen, der gør, at man får en bedre arbejdsmarkedspolitik. Det, der f.eks. kan ændre mulighederne for job-søgende og for erhvervslivet, er de politiske initiativer, der bliver taget, eksempelvis hvis man siger: Nu skal der sættes skub på jobtilskudsordningerne, uanset om det er korttidsledige, ja, så kan vi se, at det har den konsekvens, at antallet af langtidsledige stiger. Det er jo en helt konkret følge af et politisk initiativ. Det, at man laver en ny struktur, skaber hverken flere eller færre job.

Så er spørgsmålet: Hvis man skal lave en ny struktur, så skal der være et argument for at gøre det. Argumentet er ikke et hensyn til erhvervslivet. Høringssvarene viser helt tydeligt, at her er der ikke noget at hente. De er ikke særlig tilfredse med det, og hvorfor er de ikke det? Jo, fordi erhvervslivet ser Danmark som et nationalt arbejdsmarked, og jeg tror sådan set også, det er

ret klogt i sådan en globaliseret verden ikke at atomisere arbejdsmarkedet yderligere i Danmark, men netop sige: Vi har et nationalt arbejdsmarked, og derfor skal vi også have en statsligt forankret arbejdsmarkedspolitik, sådan at vi er sikre på, at man kan gribe ind politisk og skabe f.eks. forebyggelse af flaskehalsproblemer, efteruddannelse, videreuddannelse, kompetencegivende uddannelse. Det altafgørende for, at en stor del af dem, der i dag er arbejdsløse, kan få en jobmulighed, er jo, at de forbedrer deres kompetencer. Det løses ikke bedre ved, at man nu kommunaliserer arbejdsmarkedspolitikken, snarere tværtimod.

Kl. 16.40

Der kan så ske det, hvilket jeg godt kan forstå, at hvis man sidder i en kommune, er man mere fokuseret på – det skal man også være, men det kan ske på bekostning af selve arbejdsmarkedspolitikken – hvordan man kan hjælpe folk, som ud over arbejdsløshed har andre problemer. Det kan jeg godt forstå at man gør, for set med kommunens øjne er der også pludselig socialpolitik indblandet i det. Men jeg er ikke sikker på, at det er noget, der samlet set gavner arbejdsmarkedet.

Man kan så også sige: Hvad er det for nogle erfaringer, vi har med den kommunale jobaktivering? Er de positive? Ja, nogle steder kan man givetvis finde gode, positive eksempler, her i hovedstaden har man lavet meget godt, men generelt er det billede, vi ser af den kommunale aktiveringspolitik, jo ikke noget, som får roser ret mange steder, ej heller af regeringen, som jo godt kan se, at den form for kommunal aktiveringspolitik, vi har været vidne til, ikke er noget, som er værd at skrive hjem om.

Så set med SF's øjne kan man sige, at de foranklinger, der gerne skulle ligge i det, når man laver en ny struktur, fortoner sig i tågerne. Og så er spørgsmålet: Jamen er det så det rigtige tidspunkt at gøre det på? Og der synes jeg, den radikale ordfører har fat i en pointe: Fordi man laver en kommunal strukturreform, er der jo ikke umiddelbar logik i, at man så også skal ændre arbejdsmarkedspolitikken, altså strukturen på arbejdsmarkedet. Det er der ikke noget, der umiddelbart logisk tilsiger, og hvis man ser på høringssvarene, er der heller ikke noget, der tyder på, at hverken, jeg havde nær sagt A- og B-siden – for nu at blive i bogstavverdenen – på arbejdsmarkedet synes, at det er den rigtige vej at gå.

Der er også nogle andre betænkkeligheder ved lovforslaget, som jeg godt lige vil nævne – det

gælder i øvrigt generelt i forbindelse med hele strukturreformen – og det er, at der er et hav af ministerbemyndigelser. Det er jo ikke særlig betryggende sådan for parlamentets mulighed for at følge med i den form for lovgivning, vi laver, at man bare overlader hele det sådan mere konkrete arbejde, udformningen af de enkelte regler til at ske via ministerbemyndigelser. Så også der mener jeg at der er væsentlige ting, der skal strammes op, for at man overhovedet kan sige, at man laver en forenkling, også på en sådan måde, at vi som parlament har indflydelse på den lovgivning.

Jeg går ud fra, at de, som har udtalt sig positivt både fra Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, selvfølgelig også kan se, at de som lovgivere har et væsentligt ansvar for at sikre sig, at lovgivningen bliver lavet i parlamentet og ikke på ministerkontorerne. Det er slet ikke en ministers opgave at lave lovgivning; ministerens opgave er sådan set at udføre den lov, som Folketinget vedtager. Det er ikke specielt en kritik af den nuværende minister, det kunne have været lige så slemt, hvis der havde siddet en anden minister. Det er ikke godt at overlade for meget tillid til den enkelte minister. Man kan sige det på den måde: Tillid kan være godt, mens kontrol er bedre, og det er jo også parlamentets opgave at kontrollere, at lovgivningen bliver efterlevet.

Jeg mener, at det, der er det helt afgørende, er, at man fravælger den kommunalisering, som ligger i det her, fordi det er med til at svække arbejdsmarkedets og det er med til at svække erhvervslivets mulighed for at få kvalificeret arbejdskraft, og det er også med til at svække den enkelte arbejdsløses mulighed for at komme videre.

Derfor er en af mine pointer, at de regionale beskæftigelsesråd skal have en helt anden og mere reel indflydelse på den aktive arbejdsmarkedspolitik, på samme måde som man også skal fastholde en statslig forankring, sådan at vi kan lave en national aktiv beskæftigelsespolitik.

Jeg synes også, at hr. Jan Petersen meget ramende beskrev, at den måde, som man brugte arbejdsmarkedspolitikken og den økonomiske politik i 1990'erne på, viste, at når der var et samspil, ja, så kunne man også være med til at skabe nye arbejdspladser.

Derfor vil jeg afslutningsvis sige – det tror jeg måske også ministeren har fanget – at det ikke er, fordi vi er særlig positive over for det, men vi er selvfølgelig indstillet på, som vi er i alle andre sammenhænge, at vi gerne vil indgå i forhand-

linger med udgangspunkt i at skabe nogle reelle forenklinger og nogle reelle forbedringer, men altid vil vores udgangspunkt være: Hvordan kan vi sikre den enkelte arbejdsløse bedre vilkår, og hvordan kan vi sikre arbejdsmarkedet og erhvervslivet et bedre rekrutteringsgrundlag? Og det mener vi ikke der ligger i forslaget, som det er udformet på nuværende tidspunkt.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren.

Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Kl. 16.45

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Der er jo desværre en tendens til, at når vi her i Folketinget diskuterer beskæftigelse og job og den letteste adgang til arbejdsmarkedet, så kommer vi alt for tit til at snakke strukturer, systemer, centre osv. Det lovforslag om ansvaret for styringen af den aktive beskæftigelsesindsats, vi beskæftiger os med her, er jo et af eksemplerne på det.

Man kan sige, at det er blevet sat i sammenhæng med kommunalreformen, og på den måde bekræfter det her forslag mange af Enhedslistens betænkeligheder ved kommunalreformen, hvis der altså ikke blot er tale om, at kommunalreformen i virkeligheden på det her område er et dække for at tage det første skridt mod regeringens mål om undergravning af arbejdsløshedskasserne gennem et enstrengt system.

Når vi snakker beskæftigelsesindsats, så skal guderne vide, at der er brug for en ændring. Der er brug for mange ændringer, som kan sikre, at der kommer flere i arbejde. De seneste års arbejdsmarkedspolitik er jo ikke gået ud på at skabe job til de op mod 800.000 mennesker, som i dag holdes uden for arbejdsmarkedet, men i større udstrækning på at tvinge de arbejdsløse ud i mere eller mindre håbløse aktiveringsprojekter og alt for ofte uden udsigt til et ordinært arbejde for enden af tunnelen.

Det helt afgørende problem ved beskæftigelsesindsatsen er faktisk i al sin enkelthed, at der mangler job til de arbejdsløse. Men i forhold til de problemer, vi står over for, så går de her forslag i den forkerte retning. Der er vel tale om et første skridt på vej mod et enstrengt system, først og fremmest et system, hvor beskæftigelsesindsatsen samles i kommunerne.

Hvordan er det så nu, det er gået med erfaringerne med kommunernes storslåede indsats på det her område?

Ja, den kommunale indsats er først og fremmest kendt for at bestå i et omfattende misbrug af aktiverede kontanthjælpsmodtagere som billig arbejdskraft i de såkaldte produktionshuse. Vi kender eksemplerne fra Farum til Herning, fra Svendborg til Aalborg, og man kan stort set nævne produktionshuse i hver eneste kommune, hvor der er foregået en produktion, uden at folk har fået løn for det.

Hvad har det så ført til, når vi snakker om ordinært arbejde?

Ja, selv om ministeren ved lanceringen af de her forslag i forbindelse med kommunalreformen forsøgte at få Arbejdsmarkedsstyrelsen til at bevise det modsatte, er der intet, der tyder på, at kommunerne kan tilbyde folk en indsats, der fører til ordinært arbejde.

Der er ikke noget i lovforslaget, der taler for en mere effektiv og aktiv beskæftigelsesindsats. Der er f.eks. ikke sat penge af til den nødvendige efteruddannelse af personalet, en efteruddannelse, der kan sikre mod serviceforringelse over for de arbejdsløse i de nye jobcentre. Der er ingen sikring af, at A-centrene på basale områder vil kunne give samme service som de relativt færre B-centre. Man ser jo situationen for sig, hvordan A-centrene hverken har fantasi eller ressourcer til at tilbyde kontanthjælpsmodtagere og andre arbejdsløse andet end samling af Boddumkander eller tilsvarende kommunale spareforanstaltninger.

Lovforslaget rummer en voldsom risiko for en meget forskellig servicering fra kommune til kommune og i det hele taget et generelt fald i servicen over for de arbejdsløse, som kan se ordinært arbejde fortone sig i ministerens ABC.

Hvad angår servicen over for særlig udsatte grupper som f.eks. handicappede, sindslidende osv., er det vanskeligt at tro på, at jobcentrene vil have den fornødne ekspertise og faglighed. Resultatet vil meget let blive, at de eksisterende faglige miljøer, som vi kender i dag, og servicen over for de særlig udsatte grupper forringes. Hvordan vil regeringen sikre, at de svageste i det danske samfund fortsat vil kunne få fagligt kvalificerede og højt specialiserede tilbud? Hvordan sikres det, at jobcentrene tilføres den viden, der i dag i høj grad ligger på amtsligt niveau?

Netop fordi lovforslaget ikke sikrer den fornødne ekspertise i de lokale jobcentre, åbner forslaget for en yderligere udlicitering og privatisering af opgaver, hvad angår indsatsen for både de arbejdsløse kontanthjælpsmodtagere og han-

dicappede. I forvejen har vi set slemme og grelle eksempler på borgere, der kommer i klemme, når beskæftigelsesindsatsen privatiseres. Lovforslaget er en form for rambuk for en yderligere markedsgørelse af indsatsen på det her område.

Kl. 16.50

Med hensyn til de ansatte, der skal stå for beskæftigelsesindsatsen, er lovforslaget heller ikke meget bevendt. Som nævnt tager forslaget ikke højde for, at der er brug for efteruddannelse, at der er brug for, at der også ofres penge på efteruddannelse i forbindelse med den nye lov.

Derudover savner Enhedslisten stadig konkrete jobgarantier for de mennesker, der arbejder på området. Løn- og ansættelsesforhold må ikke forringes, ansatte må kun flyttes, hvis jobbet ligger i rimelig afstand fra den tidligere arbejdsplads, og andre ting. Der skal være brug for den enkeltes kvalifikationer i den nye lov.

Et særligt kapitel udgør flytning af tjenestemænd som følge af kommunalreformen, især flytningen fra stat til kommune. Uden at kunne overskue det præcise antal forflytninger, der ligger i det her forslag, skal vi pege på, at der fra mange juristers side faktisk er udtrykt tvivl om lovligheden af regeringens model på det her område.

Alt i alt må vi sige, at Enhedslisten ikke kan støtte forslaget, som det ligger.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren, og så er det beskæftigelsesministeren.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Med de to lovforslag, der er blevet drøftet i dag, udmønter vi beskæftigelsesområdet i aftalen om en kommunalreform, som regeringen og Dansk Folkeparti indgik i juni sidste år.

Aftalen betyder en grundlæggende ændring af organiseringen af beskæftigelsesindsatsen, mens reformen ikke ændrer ved de redskaber, der kan anvendes for at få ledige i beskæftigelse, og heller ikke ved a-kassernes nuværende opgaver.

Sigtet i beskæftigelsesindsatsen er, at de ledige hurtigst muligt kommer i beskæftigelse, at virksomhederne får den arbejdskraft, de efterspørger, at der er rummelighed på arbejdsmarkedet, og at fremtidens velfærd sikres med den størst mulige arbejdsstyrke og et effektivt arbejdsudbud. Allerede med reformen »Flere i Ar-

bejde« blev der taget et vigtigt første skridt i retning af en mere effektiv indsats.

Kommunalreformen, hvor vi nu går fra 274 kommuner til 99 kommuner, medfører jo, at vi får stærke og bæredygtige kommuner, og kommunalreformen og oprettelsen af jobcentre overalt i landet er det naturlige næste skridt. Jeg vil gerne understrege, at der ikke her er tale om, at vi laver et kommunalt system, men vi laver et nyt beskæftigelsessystem.

Jeg ser gerne, at den grundige behandling, vi nu skal have af de fremsatte lovforslag, vil føre til, at flere partier kan stemme for vedtagelsen af lovforslagene.

I dag bliver samme problemer behandlet i to forskellige systemer. Fremover får vi fælles jobcentre for alle, både borgere og virksomheder. Den organisering af indsatsen, vi har i dag, er mere historisk end sagligt begrundet. Det er ikke nemt at argumentere for det fornuftige i, at de samme problemer behandles i to forskellige systemer, det kommunale og det statslige, alene afhængigt af, om borgeren har tegnet en forsikring mod ledighed eller ej.

Derfor samler vi nu kræfterne i fælles jobcentre, hvor borgerne skal henvende sig, hvis de mangler job, hvor virksomhederne kan søge den arbejdskraft, de har behov for, og hvor de ansatte kan have fokus på hele arbejdsmarkedet og dermed give en bedre rådgivning og hjælp til den enkelte borger. Der er én indgang for alle, der har brug for hjælp til at komme i arbejde eller hjælp til at finde nye medarbejdere.

I regeringen ville vi gerne være gået videre og have lavet det, vi kalder en enstrengt indsats, men reformen er et resultat af en politisk forhandlingsproces. Nogle vil sikkert mene, at vi er gået for meget på kompromis, og jeg skal være den første til at indrømme, at vi er gået på kompromis med vores oprindelige ideer netop for at få Socialdemokraterne og De Radikale med i reformen. Sådan gik det desværre ikke. Det beklager jeg. Viljen hos De Radikale og hos Socialdemokraterne var ganske enkelt ikke til stede.

Vi har valgt at lave kommunalreformen, så den imødekommer de krav, som Socialdemokraterne og De Radikale stillede under forhandlingerne. Det har vi gjort for at få en reform, der tager brede hensyn.

Resultatet er blevet én indgang for alle til de lokale jobcentre, hvor kommunale og statslige medarbejdere arbejder sammen om jobformidlingen.

Så er det rigtigt, som et par ordførere har nævnt, at der er en lille gruppe personer på dagpenge, som skal henvende sig til et andet jobcenter, hvis de ikke har fået arbejde efter et halvt år. Det sker for at sikre personen den specialiserede indsats, netop han eller hun har brug for, og selv om det måske kun vil være tilfældet for ca. 30.000 personer ud af de 1,2 millioner mennesker, der kommer i jobcentrene, ja, så er det da ærgerligt, at vi har været nødt til at lave en lille sideindgang til hovedindgangen.

Det gælder f.eks., hvis en af de personer, jeg lige har nævnt, altså en af de 30.000 personer, bliver syg. Så skal han eller hun henvende sig til kommunen ligesom i dag. Men den helt store forskel er her, at jobcenteret altid fungerer som tovholder på beskæftigelsesområdet for den enkelte person, også hele vejen gennem et sygdomsforløb. Der er altså ikke tale om, at den enkelte bliver kastebold.

Så vi har fået én hovedindgang, men med et par sideindgange hen ad vejen for en lille afgrænset gruppe personer på dagpenge. Men i praksis vil det for langt de fleste opleves som én indgang, uanset hvad man har brug for, og det er også stadig det mål, regeringen arbejder for.

Det er jo lidt det samme, som når man går ned i sin bank. Her kan man hurtigt hæve penge, betale regninger eller oprette en ny konto, men hvis man skal have klaget en lidt tungere opgave, f.eks. købe et nyt hus, så skal man altså tale med en specialiseret medarbejder, der kan hjælpe med netop ens behov og muligheder.

Der er én indgang for alle borgere og virksomheder, der har brug for hjælp eller service på beskæftigelsesområdet, og det er jobcenteret. Vi har netop bevidst valgt at skille penge og job fra hinanden, og det er netop styrken ved de nye jobcentre, der ligger i kommunalreformen, eller om man vil, er det en helt grundlæggende forudsætning, vi har her.

Jobcenteret er *jobcenter*. Her er fokus på at hjælpe ledige med at finde arbejde og hjælpe virksomheder med at finde medarbejdere. For den enkelte ledige betyder det, at fokus er på, hvad den enkelte kan, i stedet for hvad han eller hun ikke kan. Målet er et arbejde, uanset om vejen tilbage til arbejdsmarkedet er kort og ligetil eller lang og kringlet.

Selvfølgelig er der personer, der har brug for en social indsats for at komme i job, men det må jo aldrig betyde, at målet om job fortaber sig i sociale tilbud, for så bliver den enkelte klient-

gjort. Den sociale indsats skal ske sideløbende med en jobrettet indsats.

Under hele forløbet fungerer jobcenteret som tovholder på beskæftigelsesområdet for den enkelte person, og perspektivet er hele tiden rettet mod et arbejde. Den sociale indsats skal altid hjælpe den enkelte person tættere på arbejdsmarkedet, også selv om vi ved, at den vej kan være lang.

Fra kommunalt hold hører jeg kritik af, at den statslige styring svækker det kommunale selvstyre. Omvendt mener arbejdsmarkedets parter, at den statslige styring skulle være endnu stærkere. Jeg synes, at vi med reformen har fundet en god balance.

Beskæftigelsespolitikken spiller en helt central rolle, når det drejer sig om at nå målsætningen om at få 60.000 flere i arbejde inden 2010. Det er vigtigt, at alle arbejder meget målrettet, så vi kan sikre virksomhederne de medarbejdere, de har brug for, og sikre ledige de job, de står og mangler, både i morgen og på længere sigt. Derfor bliver vi nødt til at vide, hvordan det står til med jobformidlingen rundt omkring i landet.

Statslig styring og overvågning. Ja, selvfølgelig. Vi skal da vide, om det, vi gør, virker, ellers har vi jo ingen chance for at gøre det bedre. Det gælder både jobcentrenes indsats – skaber de resultater, kommer de ledige i arbejde, får virksomhederne de medarbejdere, de skal bruge? – og det gælder de opgaver, der går på tværs af kommunale og regionale grænser, som f.eks. indsatsen for højtuddannede personer, personer med handicap, flygtninge og indvandrere.

Kl. 17.00

Jeg har lidt svært ved at se for mig, hvilken interesse kommunerne skulle have i at arbejde med snævre delarbejdsmarkeder. En effektiv jobformidling forudsætter en god kontakt til virksomhederne. Når en virksomhed mangler medarbejdere, kan den henvende sig til et hvilket som helst jobcenter, den ønsker. Hvis jeg var arbejdsgiver, villé jeg da altid henvende mig der, hvor jeg får den bedste service, der, hvor der er medarbejdere, der kan lige netop det, som jeg har brug for.

Så må man jo heller ikke glemme, at virksomhederne lægger sig der, hvor de bedste rammevilkår og den bedste service findes. Jeg vil da gerne se den borgmester, der hellere vil have borgere gående arbejdsløse frem for at arbejde og være gode skatteborgere, og så er det selvfølgelig ligeegyldigt, hvor de arbejder.

Så skal vi jo også lige huske på, at de danske virksomheder hvert år foretager omkring 800.000 nyansættelser. Hvert år bliver der nedlagt 250.000 job, hvert år opstår der lige så mange nye job, og i langt de fleste tilfælde finder virksomhed og medarbejder selv hinanden. Vi har altså en ret høj mobilitet på det danske arbejdsmarked både fagligt og geografisk.

Så er det fremhævet af nogle ordførere, at arbejdsmarkedets parter indflydelse bliver svækket. Parterne mener det også selv, men i kommunerne mener de, at parternes indflydelse bliver for stor. Igen vil jeg sige, at det nok tyder på, at vi har fundet en fornuftig løsning.

Arbejdsmarkedets parter ligger inde med uhyre vigtig viden om, hvad der foregår ude på de danske arbejdspladser. De er jo derude hver eneste dag året rundt. Derfor ved de også en del om, hvad der er brug for både på kort og på lidt længere sigt, og den viden skal vi selvfølgelig trække mest muligt på. Det kommer vi til med kommunalreformen både på nationalt, regionalt og lokalt plan.

I dag har arbejdsmarkedets parter primært indflydelse på jobformidlingen til de forsikrede ledige. Det svarer til ca. 40 pct. af alle ledige. Med kommunalreformen vil parterne få indflydelse på jobformidlingen til samtlige ledige, og det gælder både lokalt, regionalt og nationalt. Lokalt bliver parterne inddraget i jobcentrenes indsats. Det sker, både når indsatsen skal planlægges, og når der skal følges op på resultaterne af jobcenterets indsats.

Regionalt har parterne mulighed for f.eks. at sætte ind med konkrete initiativer, der kan forebygge og afhjælpe mangel på arbejdskraft, og der er også afsat midler til den indsats eller til hurtigt at få stablet en ekstraordinær indsats på benene, hvis en større virksomhed lukker eller afskediger mange af medarbejderne.

Desuden har regionerne kompetencer inden for overvågning og analyse. De medvirker til at fastsætte de beskæftigelsespolitiske mål. De følger op og reagerer, hvis der er problemer. Selvfølgelig vil regeringen også inddrage arbejdsmarkedets parter, når den nationale beskæftigelsespolitik skal målrettes virksomhedernes og de lediges behov. Så jeg må indrømme, at jeg har lidt svært ved at se, hvordan der skulle være tale om en svækket partsindflydelse.

Som det nok er kendt, var regeringens udspil et rent enstrengt system. Vi kom ikke hele vejen, men vi kom et stort skridt i den rigtige retning, og pilen peger videre den vej. Vi har opnå-

et én indgang for alle ledige og andre, der har brug for hjælp til jobsøgning m.v. Vi får fælles jobcentre i alle kommuner. Vi får én indgang for virksomheder, der mangler arbejdskraft eller vil bidrage til et mere rummeligt arbejdsmarked. Indsatsen for at få ledige i job er i centrum og det uanset det forsørgelsesgrundlag, den ledige måtte have, kommunalt eller a-kasse. Vi får adskillelse af jobindsats og penge, hvilket gør det lettere at fokusere på job. Beskæftigelsesmæssige og eventuelle sociale problemer skal løses på en gang. Andre problemer skal ikke nødvendigvis være løst, før der tænkes på beskæftigelse. Det gælder både forsikrede og ikkeforsikrede ledige, hvilket er vigtigt, da der er både stærke og svage i begge grupper.

Kl. 17.05

Den gode effekt skal være i fokus og være styrende for valget af beskæftigelsesindsats. Der bliver større erfaringsudveksling og bedre dokumentation for indsats og effekt.

I virkeligheden synes jeg, at det er en af de virkelig store gevinster, vi får ved denne her reform, at vi får synliggjort indsatsen for at få ledige i arbejde. Vi får synliggjort, at der er nogle, der er gode til indsatsen, og vi skal have en erfaringsudveksling for at få det til at brede sig til andre.

I dag er det jo ofte sådan, at man ikke ved, om den kommune, man bor i, klarer opgaven godt eller skidt, om det AF-kontor, man er tilknyttet, klarer det godt eller skidt, men der vil vi nu få fuldstændig gennemsigtighed af indsatsen på det her område. Så får vi et samlet arbejdsmarked med lokal forankring tæt på borgerne.

De spørgsmål, som lovforslaget må give anledning til, er jeg selvfølgelig meget indstillet på at drøfte under udvalgsbehandlingen.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er nogle ordførere, der har bedt om korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg hørte ministeren vel reelt anerkende, at der var en vis sammenhæng mellem den her beskæftigelsesreform, som det kaldes, og forliget »Flere i arbejde«. Derfor vil jeg godt stille ministeren det første spørgsmål, om ministeren anerkender, at ændringer i de regionale arbejdsmarkedsråds opgaver allerede er dækket af forliget »Flere i arbejde«.

Desuden vil jeg godt bede ministeren bekræfte, at vi ikke var færdige med forhandlingerne om det her område. Der blev sagt, at S og R ikke havde den nødvendige vilje til, at man kunne gøre det her færdigt. Det ved ministeren vel godt ikke er korrekt, og jeg synes ikke, det var nogen helt fin kvittering for den åbenhed, jeg faktisk forsøgte at aflevere i mit indlæg.

Derfor vil jeg som det andet spørge ministeren: Kan vi få en diskussion på bordet om C-centrene i fremtiden, og kan vi få fjernet de A-centre og lavet et landsdækkende net af centre i stedet for, der indeholder én dør og ikke de afvigelser, som ministeren lige har reklameret for.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det, der bliver afgørende i denne her sag, er jo, om hr. Jan Petersen kan stemme for reformen til sidst eller ikke kan stemme for reformen. Det har jo ikke så meget formål at sidde og forhandle de her ting, hvis det er sådan, at hr. Jan Petersen til allersidst alligevel stemmer imod.

Forligspartierne, regeringen og Dansk Folkeparti, er jo af den opfattelse, at vi har fundet et rigtig godt svar på den fremtidige beskæftigelsespolitik. Vi har fået større kommuner, der er mere bæredygtige kommuner, og derfor er der det tilstrækkelige grundlag for jobcentrene.

Selvfølgelig kan vi få en diskussion af de her ting, kan jeg sige til hr. Jan Petersen, men vi savner jo en tilkendegivelse af, om diskussioner kan føre til, at Socialdemokratiet kan stemme for denne her reform. Det er jo ligesom det, der må være udgangspunktet for den forhandling, vi skal have.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg hørte ikke ministeren i sin besvarelse afvise, men det kan der jo blive en mulighed for nu, at der er en sammenhæng med forliget »Flere i arbejde«, der er uopsagt, og hvori der ikke alene er aftalt spørgsmål om instrumenter, men også aftalt visse ting, som har med selve grundstrukturen at gøre, og som ændres i kraft af det forlig her.

I og med at jeg ikke kan få svar på det med C-centrene og på den fremtidige situation for A-centrene, vil jeg gå videre og spørge, om ministeren er indstillet på også at diskutere regionernes adgang til at påvirke arbejdsmarkedet og i

en mere vidtgående retning end det, som ministeren har foreslået.

Jeg mener, at det at nøjes med at forebygge og angribe flaskehalse ikke rækker. Det, vi har at gøre med her, er simpelt hen strukturpolitik, som også skal kunne påvirke de kvalifikationer, de ledige har, og det er et spørgsmål om at kunne sætte alvorligt ind over for arbejdsløshedsøer osv., altså sikre, at vi også i fremtiden kan gøre det, der virkede i 1990'erne.

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Reformen her indebærer jo et samarbejde med de vækstfora, der skal være i regionerne, og drøftelser om erhvervsforhold i regionerne. Der er mulighed for en gensidig repræsentation, og det betyder jo, at der bliver en meget bred basis for at drøfte i regionerne, hvad der er brug for, hvor der er flaskehalse, hvor vi skal sætte ind.

Derfor er det da helt afgørende, at vi kan trække på den viden hos hinanden og derved sikre, at der kommer dynamik i alle regioner. Jeg mener, det er opfyldt med den reform, vi har, at vi her får en platform, der gør, at vi langt klarere kan diskutere, hvor de udfordringer er, vi står over for i regionen erhvervsmæssigt, infrastrukturenmæssigt, men jo også beskæftigelsesmæssigt.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er mere sådan et faktisk spørgsmål.

Ministeren var meget engageret og talte meget varmt for forslaget – det er vel også det mindste, man kan forlange, når han fremsætter det – om, at jobcentrenes primære opgave er at skaffe folk i arbejde, og at det nu bliver det centrale.

Er det ikke også det, der er AF-systemets primære opgave i dag, eller hvor er der en forskel? Altså ministeren taler, som om det er noget nyt, at jobcentrenes primære opgave er at skaffe arbejde til de arbejdsløse. Er det ikke AF-kontorets opgave i dag?

Det andet er om den deling, der øjensynlig er i dag, hvor der er nogle, der er forsikrede, der henvender sig ét sted, og de, der ikke er det, henvender sig et andet sted. Er det ikke korrekt, at de, der ikke er forsikrede, og som alene har ledighed som problem, har kommunerne en for-

pligtelse til at tilmelde arbejdsformidlingssystemet, sådan at de bliver behandlet på nøjagtig lige fod med dem, som er organiserede?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Altså det, der efter min mening er galt i dag, er, at vi har to systemer, et statsligt system, som man siger er for de stærke ledige, altså at man pr. definition er stærk, når man er a-kasse-forsikret. Men vi ved jo alle sammen, at der kan være a-kasse-forsikrede, som i allerhøjeste grad har brug for en behandling. Det kan være, at de har misbrugsproblemer, psykiske problemer, og der vil jeg bare sige til hr. Ole Sohn, at det altså ikke er AF's kernekompetence at hjælpe mennesker med den slags problemer. Omvendt ved vi, at der i det kommunale system er meget stærke ledige, som, hvis vi bare kunne give navn og adresse på en arbejdsgiver, kunne gå hen og tage arbejde med det samme.

Derfor er jeg så glad for, at vi med denne her reform har gjort op med den myte, at der er stærke ledige og svage ledige, og at de mirakuløst fordeler sig, alt efter om de er medlemmer af en a-kasse, eller om de ikke er medlemmer af en a-kasse. Her får vi nu mulighed for at få et jobcenter, som kun skal fokusere på at få mennesker i arbejde.

Så ved vi da godt, at der er mennesker, der har problemer, som gør, at arbejde ikke lige er det, der står for. Det kan være, at man er narkoman, det kan være, at ens familie er brudt sammen, at man har fået psykiske problemer osv. Så skal man jo have behandling, hjælp til de her problemer, men vi har hele tiden jobcenteret, som holder fat i jobperspektivet, og som hele tiden skal vende tilbage og spørge, om behandlingen er kommet så langt, at vi nu kan tænke på et job 10 timer om ugen, 20 timer om ugen, i erkendelse af, at for mange mennesker med de her problemer er job og behandling ikke hinandens modsætninger, men de kan understøtte hinanden, så et job kan hjælpe på de her ting.

Det er jo den virkelig store gevinst, vi får med denne her reform, at det er menneskers problemer, der er afgørende for, hvilken behandling, hvilke tilbud og hvilken hjælp de får, og ikke, om deres forsørgelsesgrundlag er kommunalt eller statsligt.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er sådan set meget enig i den der smukke beskrivelse af virkeligheden, men det er jo ikke det, der er mit spørgsmål. Det er: Er det ikke korrekt, at AF-systemets primære opgave lige som de nye jobcentres er at skaffe folk i arbejde? Det er korrekt, at der i AF-systemet både er folk, der er a-kasse-forsikrede, og folk, der er sendt over fra kommunen. De får samme behandling i dag, og det får de også i jobcentre, det er der vel ikke nogen forskel på.

Er der nogen, der er a-kasse-forsikrede, som har andre problemer end ledighed, skal de hjælpes, er der nogen, der ikke er a-kasse-forsikrede, som har andre problemer, skal de hjælpes. Sådan er det i dag, og sådan bliver det fremover.

Ministeren fremstiller det, som om man laver noget nyt, der ikke er tilfældet i dag, og det er det, jeg ikke helt kan forstå, for sådan er virkeligheden jo også i dag. Det hedder godt nok noget andet, det hedder AF-kontorer og ikke jobcentre, men opgaven er da den samme.

Kl. 17.15

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det nye er, at de ledige går til jobcenteret og ikke til enten kommunen eller arbejdsformidlingen.

Det er jo rigtigt, at for alle grupper gælder det, at når man er på kontanthjælp og samtidig er a-kasse-forsikret, er målet at komme i arbejde, og derfor skal både kommunerne og AF gøre alt, hvad de kan for at hjælpe folk hurtigst muligt i arbejde. Men der er eksempler på, at nogle mennesker, selv om de er i a-kasse, og selv om de er stærke, alligevel har problemer, der gør, at en behandling eller lignende måske er mere nødvendig.

Vi må jo også erkende – det viser flere analyser – at i kommunerne er der altså en tendens til, at de sociale behandlingsmæssige problemer overskygger indsatsen for at få folk tilbage på arbejdsmarkedet, og det er kun naturligt, at når man møder mennesker, som har mange problemer og ikke har penge til børnenes konfirmation og lejrskole osv., koncentrerer man sig om de ting og glemmer jobperspektivet. Men styrken i det nye system er jo, at der er et jobcenter, som hele tiden skal holde det perspektiv op for alle ledige og hele tiden som tovholder vende tilbage til spørgsmålet, om der ikke er et arbejdsmar-

kedsperspektiv og en jobmulighed for den pågældende.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg synes, ministeren bliver ved med at understrege målene med lovforslaget, som vi sådan set er enige med ham i. Som jeg også understregede i min ordførertale, er det godt at samle beskæftigelsesindsatsen uanset ydelseskarakteren, det er godt at adskille spørgsmålet om ydelse fra jobindsatsen, og det er godt at styrke den kommunale indsats over for netop de målgrupper. Det er vi jo enige om.

Men jeg kunne godt tænke mig, hvis ministeren kunne bekræfte over for mig, at der altså også findes andre måder at nå målene og løse problemstillingerne på end lige præcis den struktur, som ministeren har lagt i lovforslaget. Det er lige præcis den diskussion, vi gerne vil have med ministeren, altså om man skal vælge at samle det hele i rene B-centre som her eller, som Det Radikale Venstre tidligere har foreslået, lave en model med obligatorisk a-kasse-medlemskab. Jeg vil bare gerne have, at ministeren bekræfter, at der er andre måder at nå de gode mål på end lige præcis den, ministeren har lagt op til i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Som jeg hører det, er det lidt i retning af at fortsætte med det nuværende system.

Det, jeg har lagt vægt på, er at finde én indgang, ét jobcenter, og her synes jeg, det er naturligt, når vi nu får en kommunalreform med store, økonomisk bæredygtige enheder – vi går fra 274 til under 100 kommuner – at lave et jobcenter i hver kommune for at bevare borgernærheden.

Men jeg vil gerne understrege, at det jo ikke er et kommunaliseret jobcenter, vi laver. Som jeg redegjorde for, laver vi en sammenflytning af medarbejdere fra AF og de jobkonsulenter, der er i kommunen, i samme hus, så det er et helt nyt system, vi laver. Men jeg skal da være den første til at indrømme, at det kan laves på mange andre måder. Man kan flytte alle kontanthjælpsmodtagere, revalidering og andre kommunale grupper over i det statslige system, og man kan også, som vi lagde ud med, lave et stringent system i kommunerne. Men nu er vi altså endt med at foreslå et system, hvor vi bevarer

det kommunale og det statslige som to adskilte enheder, selv om de flytter sammen i samme hus.

De forsøg, der er blevet talt om i dag, og som vi har kørt rundt omkring, viser entydigt, at det giver en ny synergi, at de kommunale medarbejdere kommer sammen med de statslige medarbejdere, og at det er typen af de problemer, der skal løses, der er afgørende for, hvilke medarbejdere der skal gøre det. Det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt man er forsikret i en a-kasse eller ikke er forsikret i en a-kasse.

Kl. 17.20

Jeg skal være den første til at indrømme, at det kan laves på mange forskellige måder. Det kan laves enstregnet i staten eller enstregnet i kommunen, men vi har altså valgt et system med kommunalt forankrede jobcentre, hvor det statslige og det kommunale system flytter sammen, fordi vi kan se af de forsøg, der er gjort, at der er god synergi i det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Man skal jo bruge sine korte bemærkninger med varsomhed, men jeg vil godt gribe fat i et andet område, nemlig spørgsmålet om parternes rolle.

Ministeren har i dag fået en kritisk rapport fra statsrevisorerne, som handler om forvaltningen af løntilskudsordningerne. Jeg har bemærket, at ministeren i den sammenhæng har bedt AF-systemet om, at man fremover, hver gang en person skal i en virksomhed med løntilskud, skal have en underskrift fra den lokale tillidsmand, fra ledelsen på virksomheden og fra selve AF-systemet, før der overhovedet kan bevilges en løntilskudsordning – i parentes bemærket en ordning, som ministeren jo er meget glad for.

Jeg undrer mig over, hvordan ministeren kan forestille sig, at det vil fungere smidigt fremover, når arbejdsmarkedets parter, specielt arbejdstagersiden, har tilkendegivet, at de fremover primært vil se sig selv som interesseorganisationer og ikke som ansvarlige parter i indsatsen for at skaffe flere i beskæftigelse. Hvilke tanker har ministeren gjort sig om konsekvenserne af, at parterne, både arbejdsgiversiden og lønmodtagersiden, vender tommelfingeren nedad for lovforslaget?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det har efterladt mig i en stor forundring over parternes indstilling til beskæftigelsespolitikken, nemlig at de betragter de forsikrede ledige som dem, man skal interessere sig for, og så kan fanden tage resten.

Jeg ser det som min opgave at sørge for, at vi får et system, der gælder for hele arbejdsmarkedet, og vi har oven i købet tilrettelagt det sådan, at arbejdsmarkedets parter med deres viden, deres ekspertise og deres muligheder for at forudse behov og problemer, nu får indflydelse på alle lediges forhold.

Jeg kan ikke se, at det kan være en meget stor gene for arbejdsmarkedets parter. Det er da en kæmpechance, at de nu får mulighed for at præge indsatsen for alle ledige. Specielt set i lyset af, at vi diskuterer, hvordan vi kan opfylde 2010-målsætningen og sørge for, at der er tilstrækkelig mange mennesker til rådighed for arbejdsmarkedet, og i betragtning af, hvad parterne har ment om både den kommunale og den ikke-kommunale indsats, kan jeg faktisk ikke forstå arbejdsmarkedets parters indstilling. Det kan da ikke være rigtigt, at man kun interesserer sig for en lille gruppe, og så kan de andre få lov til at passe sig selv.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg har et spørgsmål til ministeren angående de arbejdsløses retssikkerhed i dette system.

Fru Geday nævnte før, at der har været nogle problemer med overholdelse af lovgivningen og i hvert fald med kontrol af overholdelse af lovgivningen vedrørende løntilskudsjob. Men vi har måske set endnu større problemer med lovgivningen, når det gælder den kommunale aktivering. Her er det jo i forvejen meget, meget svært at føre en ordentlig kontrol med, at lovgivningen på området rent faktisk bliver overholdt, og som jeg ser det, vil mulighederne for kontrol og klagemulighederne blive fjernet et stykke længere væk fra de arbejdsløse, som i forvejen står i en meget klemt situation. De er jo tvunget til at følge de regler, der er, for overhovedet at få til livets opretholdelse, og er det ikke korrekt, at klagemulighederne og kontrolmulighederne kommer endnu længere væk fra den arbejdsløses virkelighed?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det juridiske grundlag for klagesagsbehandlingen styrkes ved, at beskæftigelsesankenævnet er et egentligt klageorgan med en jurist som formand, at alle sager behandles af den samme instans, at beskæftigelsesankenævnet og Ankestyrelsen kan koordinere, og at afgørelser fra jobcentre i regionen henholdsvis nævnene træffes i overensstemmelse med lovgivningen. Der bliver således et enkelt og gennemskueligt klagesystem, der er ens for alle de ledige i jobcenteret, både de forsikrede og de ikkeforsikrede.

Kl. 17.25

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Ja, men som situationen er i dag, er det jo sådan, at man har mulighed for at sikre kontrol med, at lovgivningen overholdes, dels gennem de sociale klagenævn, dels gennem de regionale arbejdsmarkedsråd. Alt andet lige vil jeg sige, at selv om det system ikke fungerer godt, er det da i det mindste lidt tættere på borgerne, end hvis de steder, hvor man har mulighed for at klage og kontrollen skal foregå, fremover bliver på centralt plan i beskæftigelsesråd og beskæftigelsesankenævn.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

I det nye klagesystem behandler beskæftigelsesankenævnet alle klager over afgørelser om tilbud fra jobcenteret, og det gælder, uanset om den ledige får arbejdsløshedsdagpenge eller kontanthjælp eller en anden ydelse fra kommunen. Beskæftigelsesankenævnet behandler også alle klager over afgørelser om kommunale arbejdsmarkedsrettede ydelser, og beskæftigelsesankenævnet afløser de sociale nævn, de regionale arbejdsmarkedsråd, Arbejdsmarkedets Ankenævn og Arbejdsmarkedets Styrelsen som klageinstans i sager, hvor staten eller kommunerne har truffet en afgørelse. Der bliver – vil jeg gerne gentage – således tale om et enkelt og gennemskueligt klagesystem, der er ens for alle borgere i jobcenteret, både de forsikrede og de ikkeforsikrede ledige.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Justitsministeren (Lene Espersen) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love. (Sagsomkostninger, retshjælp og fri proces).

(Lovforslag nr. L 132).

Forslag til lov om ændring af våbenloven. (Våbenformidling m.v.).

(Lovforslag nr. L 133).

Skatteministeren (Kristian Jensen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af pensionsafkastbeskatningsloven og pensionsbeskatningsloven m.v. (Bedre vilkår for investering i noterede aktier, værn mod gentagne forhøjelser og nedsættelser af aktiekapitalen i pensionsinstitutter, udbredelse af adgangen til at anvende reglerne om ophørspension m.v. og overgangsregel for adgang til hensættelsesfradrag).

(Lovforslag nr. L 134).

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om fremme af energibesparelser i bygninger.

(Lovforslag nr. L 136).

Folketingets næste møde afholdes i morgen,
torsdag den 31. marts 2005, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til
den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.28
